



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



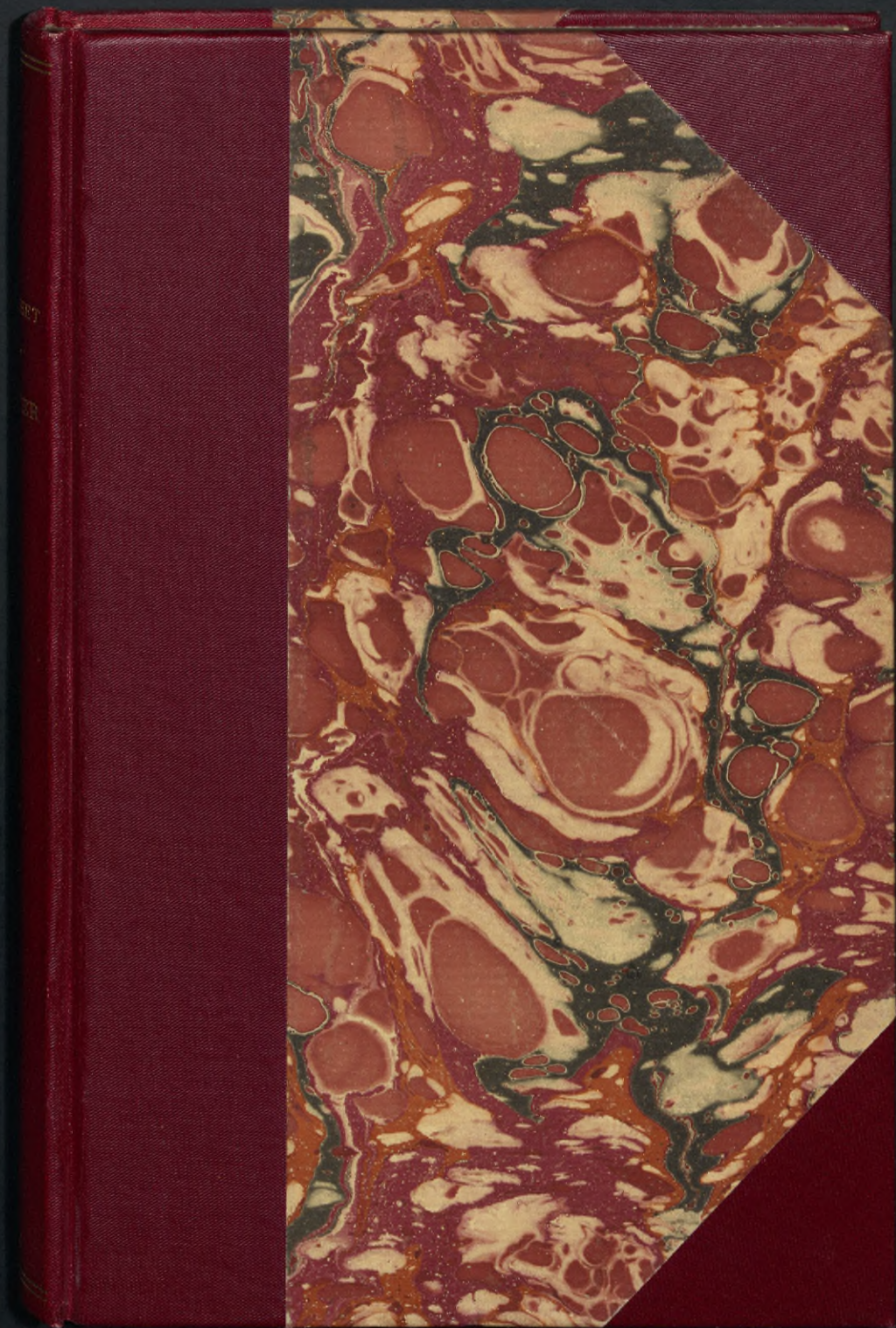
GÖTEBORGS
UNIVERSITET



LUNDS
UNIVERSITET



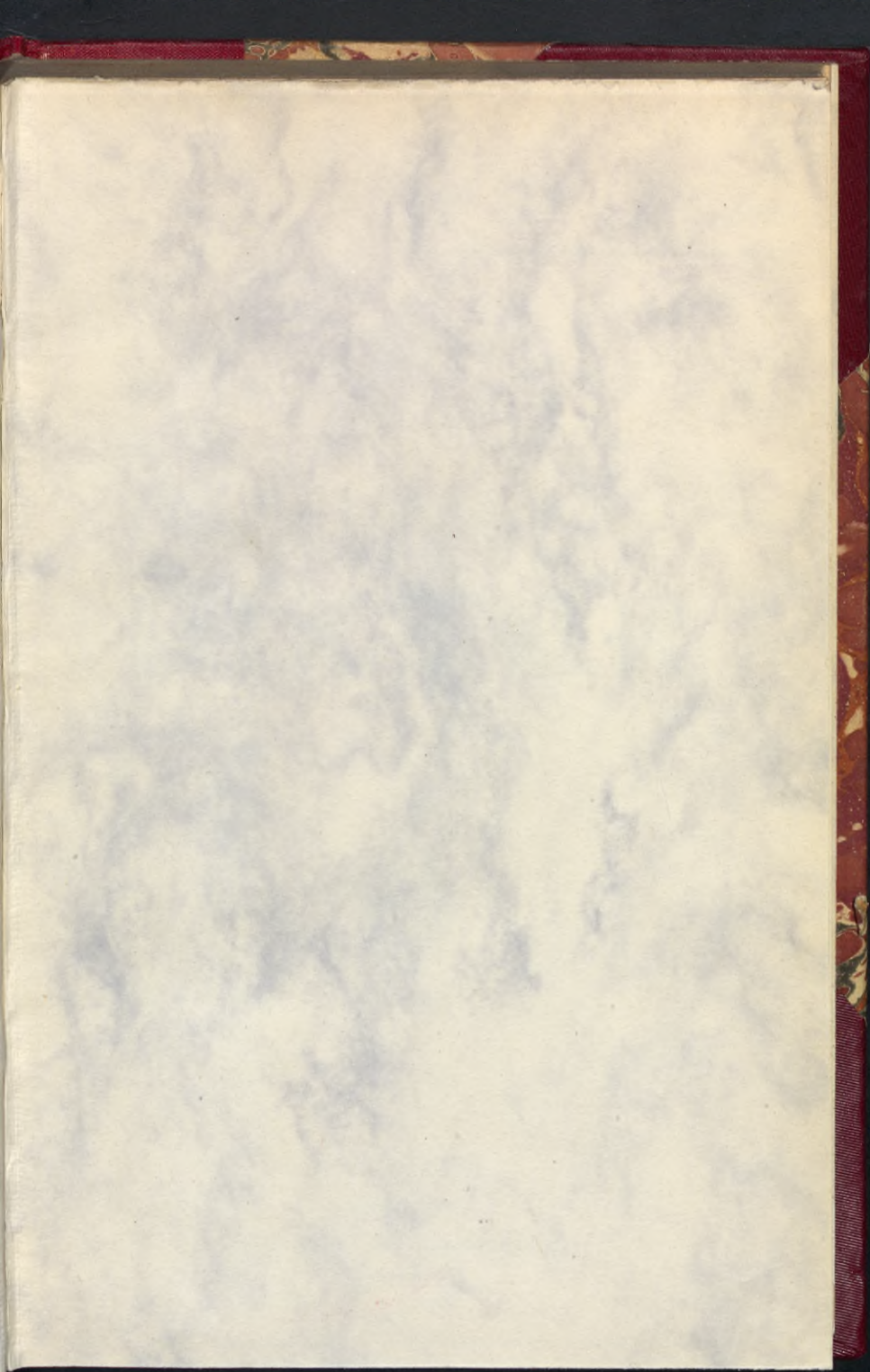
UPPSALA
UNIVERSITET

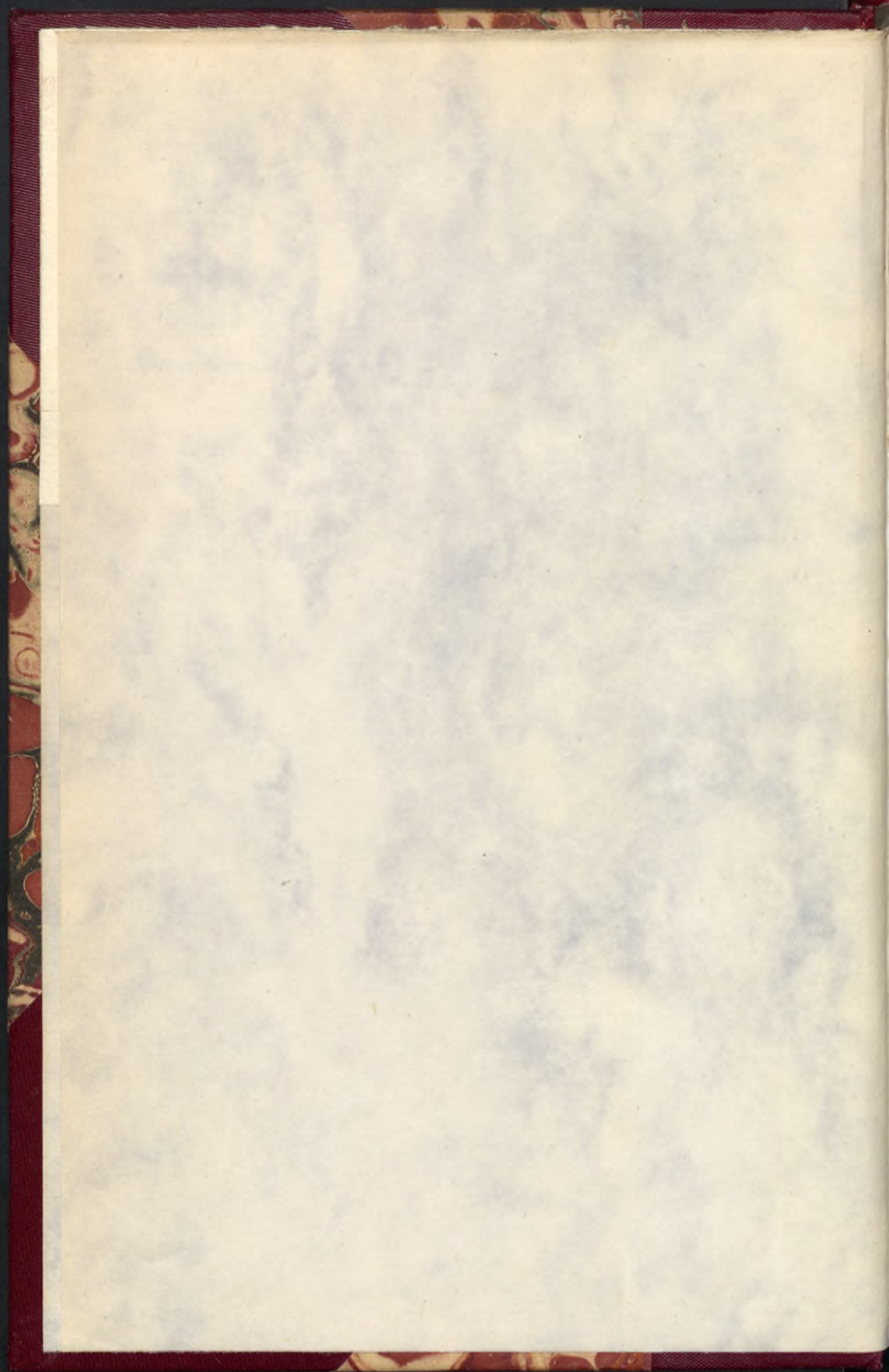




Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.





Litt.
Fr.
G. W. Blachet

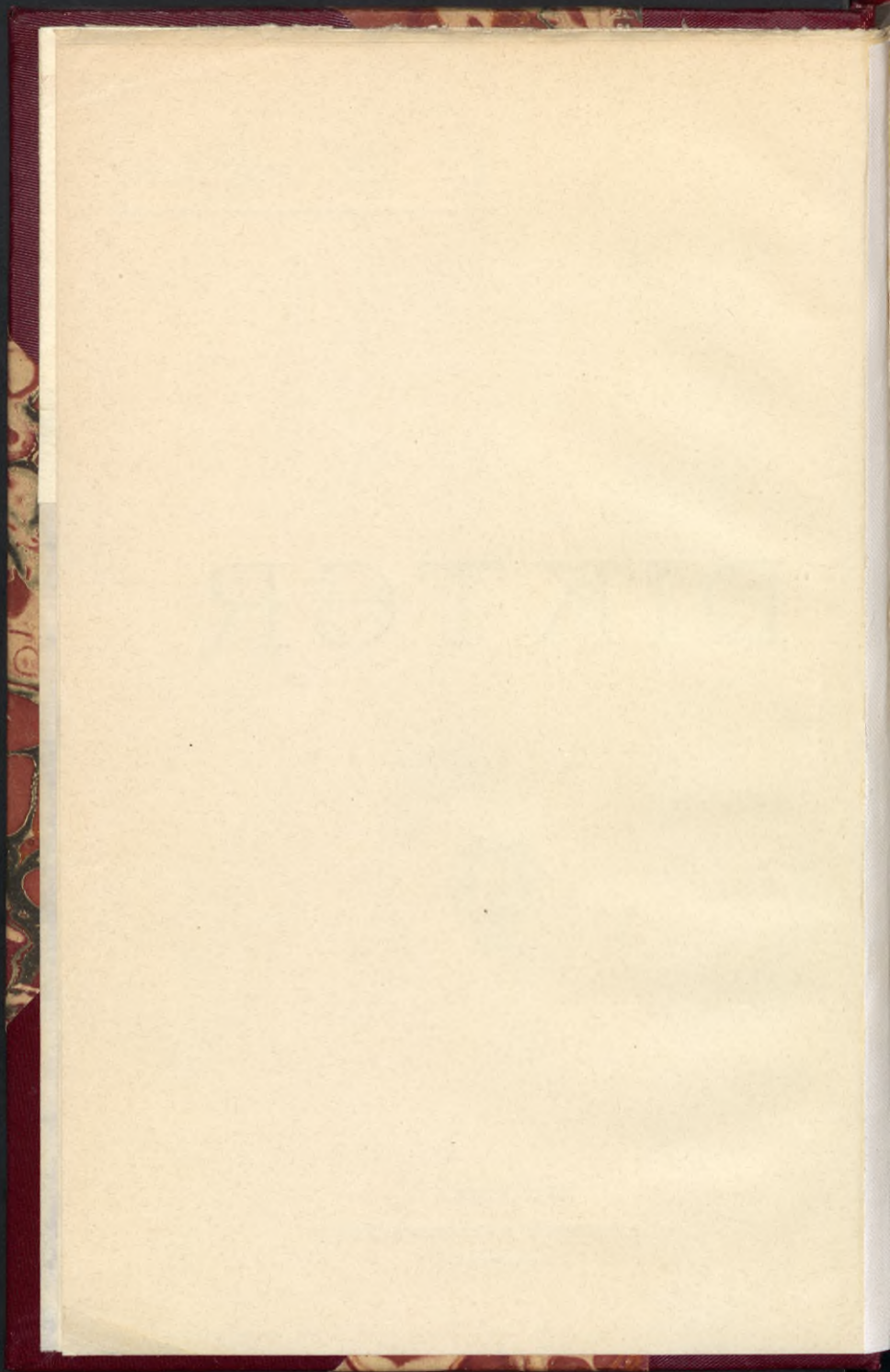
DIKTER



STOCKHOLM

C. E. FRITZE'S K. HOFBOKHANDEL

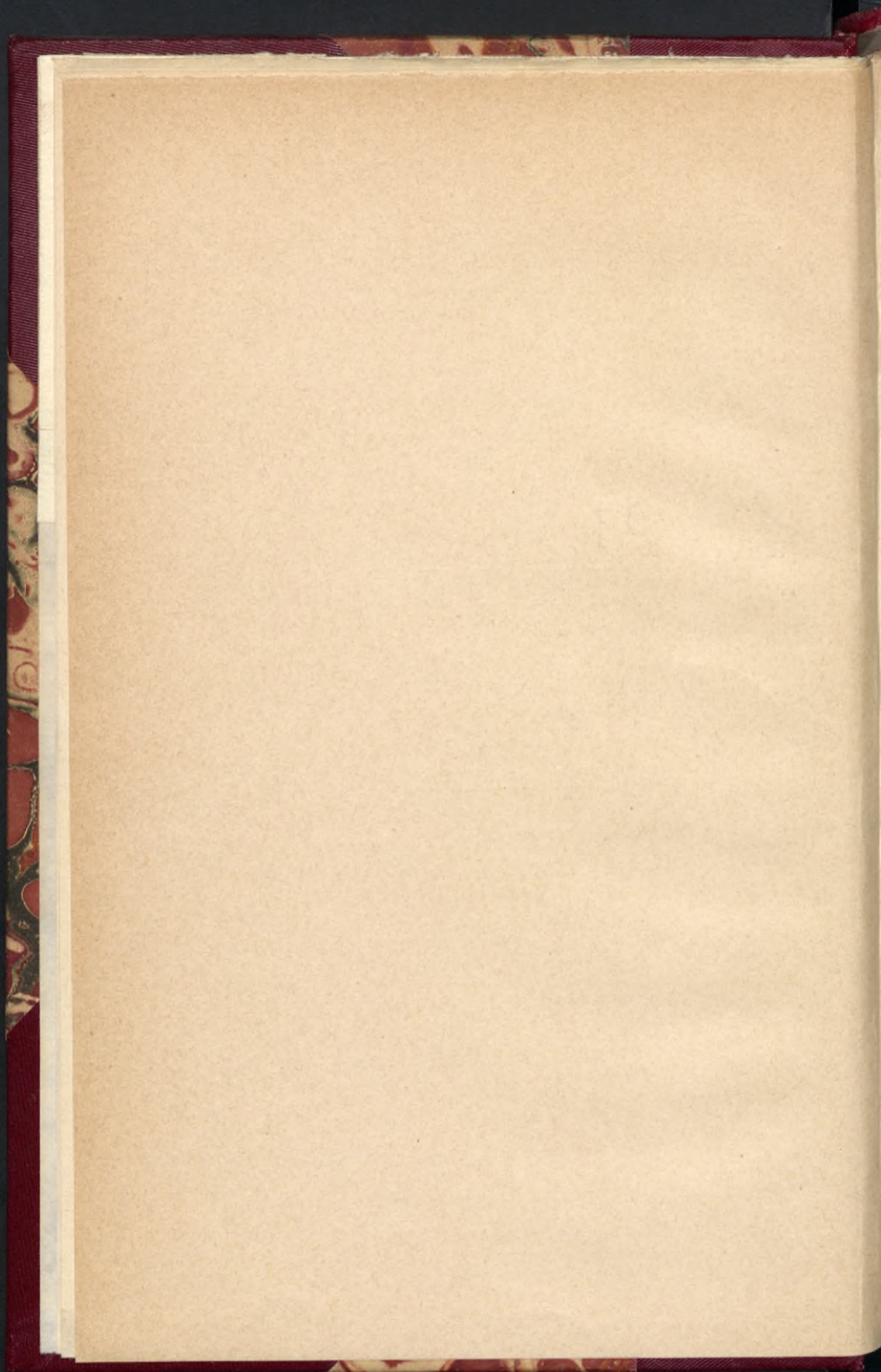
(I KOMMISSION)



DIKTER

AF

G. W. BLACHET



DIKTER

AF

G. W. BLACHET



STOCKHOLM

C. E. FRITZE'S K. HOFBOKHANDEL

(I KOMMISSION)

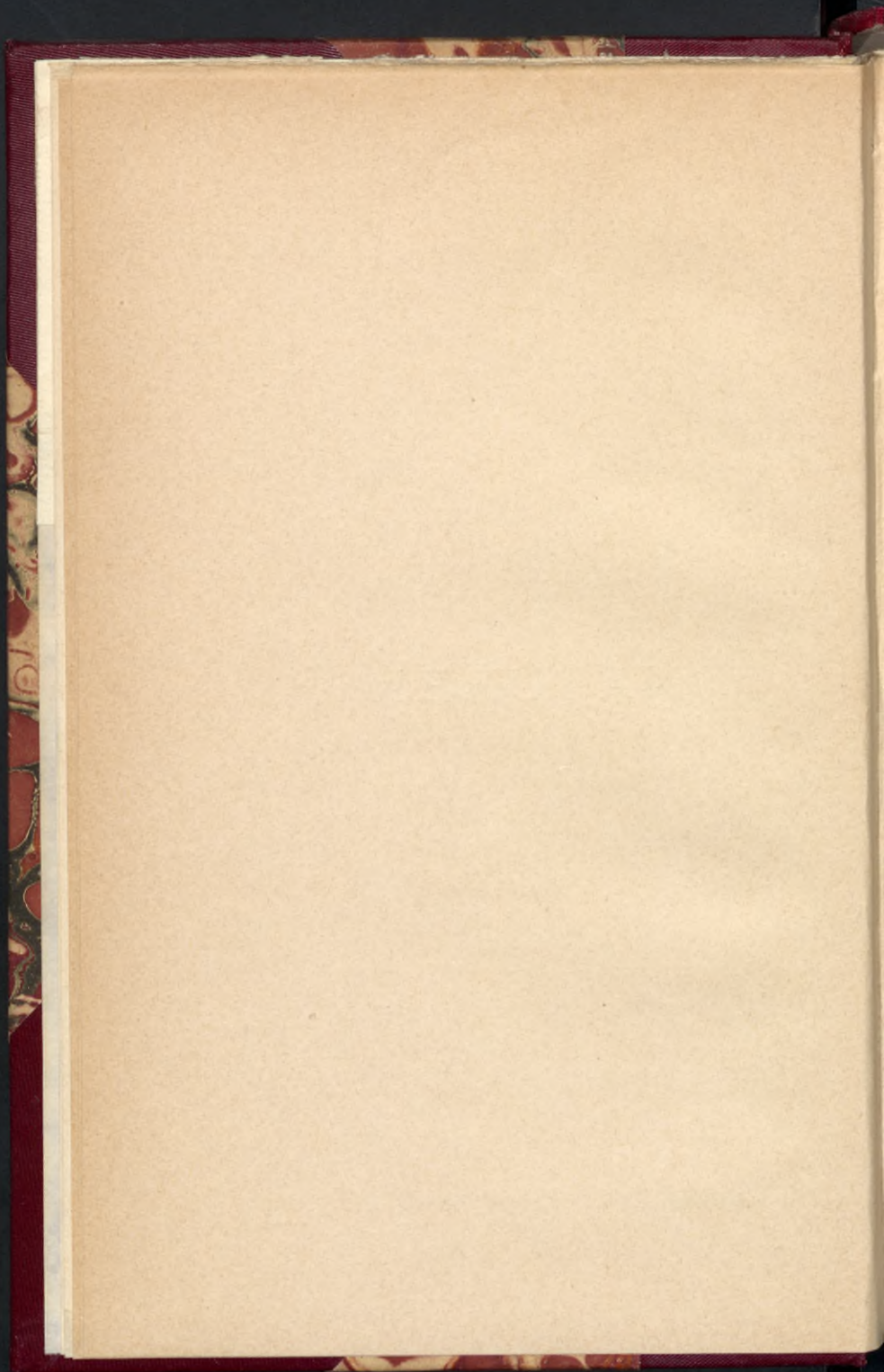
x
S. n. 41
29

STOCKHOLM, GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1891.



NATUREN

Blachet, Dikter.



I Naturen.

Du vän af böcker, kunde du förstå
Hur uppmärksamt jag läser, jag också!
Väl är min bok ej tryckt som din och bunden
Men stor den är, ja stor som himlarunden
Och hvarje rad uti densamma — märk! —
Hvart ord, hvar bokstaf är ett underverk

Ack, vill du läsa, bättre ej du kan det
Än i Naturens bok! Mig följ till landet
Och lemna för en stund ditt qvafva rum,
Der tanken blir så trög och känslan ljum.
Kom, se hvad lif i skogens gröna kammar,
Der vingad åbo har sitt hem och ammar
De små du högt deruppe vagga ser

Från dagens gryning och tills sol går ner.
Väl skakar stormen stundom trädets krona,
Men Han som näpser den skall hemmet skona.
De lyckliga, hur godt de trifvas der!
De dväljas icke, de, i stadens vimmel,
Der orons mask på menskohjertat tär;
De hvila glada under vårljus himmel. —
I dessa höga hvalf hör hvilket sus!
Högtidligt ljuder det som orgelns brus,
Och detta tempels *levande* arkader
Byggets upp af Mästarn sjelf — af verldars Fader,
Som hör de tusen sångarhjertan slå
I omedveten bön, men varm ändå.

* * *

Du Sylvia i trädet der,
Hvars mjuka gren så lätt dig bär,
Hur du är säll
I lummigt tjäll!

I solens ljus din fria lek
Med syskonen, vid vindens smek,
Den gör din fröjd
I luftig höjd.

Och lundens blomma, späd ännu,
I vårlig fågning liksom du,
Den lek ser på
Med ögon blå.

Och makan din hon håller till
Hos dig i ro och slår sin drill
Så klar, så ren,
På samma gren.

* * *

Tyst! — Hör, nu sjunger Trasten der i furen.
Lyss på! Den sång han lärt sig af Naturen.
På känslans rika melodi den går,
Och utur lundens djup sitt svar den får.
Hör hvilken ton! Ja, den är född i skogen,
En älsklig tolk af Vårens poesi!
Hur stark den är och ren, sitt ursprung trogen:
Ej konst — natur allenast bor deri.

Men lyster dig att stiga ner i dalen,
Uti den stora, ljusa läsesalen,
Der mången blomma, smekt af vårens vind,
Och frisk och rodnande som ungmöns kind,

När trohetslöftets ljufva vårfröjd stundar,
Dig skänker doft ännu från Edens lundar —
Så kom! Jag följer dig, kom, låt oss gå;
Med glädtig håg vi läsa der också.
För hvarje steg hvad skrift på grönklädd tilja!
Invid Naturens bröst du lätt skall skilja
Allt verldsligt slaggt utur ditt eget bröst,
Och skrift som *lefver* bringar lifvet tröst.
Här har du det gemak, der liljan klädes,
Här saln, der luftens skald i sången glädes,
Här friden ostörd i ditt hjerta käns,
Dess famn står öppen som en trogen väns.
På dessa fält, i dessa blomstertrakter,
Der allt är prydt i Hoppets ljusa drägt,
De trifvas icke dessa onda makter
Från lidelsernas nattomhöljda schakter,
De fly för lärkans sång och vestans flägt
Som dimmorna vid rosig morgouväkt.

* * *

Ack! barndomskänslan vaknar åter,
Som hade åren aldrig flytt.
I ljus den allt oss skåda låter
Och binder glädjens krans på nytt.

Hur minnets underbara stjerna
Oss leder till de fält igen,
Der mången gång vi lekt så gerna —
Ack, hvilken stund var glad som den!

Och Hoppet gjuter sina strålar
Ifrån sin himmel än som då;
På duken här det vänligt målar
Mång bild bland tusensköner små.

* * *

Nu mattare hörs lundens orgel tona,
Och silfverperlorna i liljans krona
Re'n båda hvilans stund, så skön och mild —
Af själens frid en återspeglad bild. —
Ifrån sin tron går dagens konung neder;
Nu också han till hvila sig bereder.
Men innan han på lugnad våg sig lagt
Och svept omkring sig purpurmantelns prakt,
Ack se, hur liksom dröjande der faller
En gyllne stråle genom trädens galler
På blommans kalk, som om en saknans blick,
En löftesrik, till afsked nu hon fick!
Och vesterns port i blånad rymd sig sluter;

Men vinden hviska hörs: »Blott få minuter
I vågens mörka djup han dröjer kvar,
Att snart din kind, som nyss så fager var,
sin friska, skära glans får återtaga,
Naturens barn! att jordens barn behaga.
Till dess, du späda! slumra ljuft och dröm,
Och lycklig än i dina drömmar glöm,
Vid muntra bäckens sång, som hos dig vakar,
Glöm bort, att nattens dystra skugga fins,
Blott solens blick, den kärleksvarma, mins;
Din älskling snart ju böljans famn försakar.»

Så läser jag, i tysta qvällens frid,
Med blomman löftet om en morgon blid.

* * *

O, när en gång, af ödets gissel slagen,
På plågans bädd jag läggas skall, betagen
Den dyra gäfva, som med guld ej vinnas,
Och utan hvilken livvets fröjd ej fins, —
Må bleka gästen komma då om våren —
Den glada tid som läker alla såren! —
Att jag i lundens skygd, af ingen sedd,
Kan flytta bädden ut till blommans bädd

Och höra bäckens sorl och fågelns sånger
Uppå den plats, der jag så många gånger
Har läst Naturens bok och lära fått
Hvad verdens blinda barn ej ha förstått! —
Då, när min matta blick ej mer förnimmer
Utaf den fagra nejden ens ett skimmer,
Och dessa fält för mig sin färgprakt mist,
Skall Vårens sång mig söfva in till sist,
När bort till Himlens vår, till andra stranden,
Från dunkla jorden flyr den fria anden.



En vårnattsdröm.

Det var om våren. Löst ur vinterns tvång
Hvar blomma log vid silfverbäckens språng,
Och nu från skog och sjö kom vänlig vind
Med helsans ros till mången bleknad kind.
Det var den sälla tid man föds på nytt,
När sorg i hopp och glädje sig förbytt.

Jag stod en morgon uppå bergets topp,
Då solen steg på klarnad himmel opp.
O, när hon lemnade sin purpurbädd,
I hvilken härlig prakt hon syntes klädd!
Hur brann ej denna eld, som skänker ljus
Och millioner lif åt jordens grus!
Hur i Naturen minsta väsen njöt

I denna strålfod som från fästet flöt,
Och i den friska dagg, som gaf sin glans
Åt grönklädd skog och ängens blomsterkrans!
Hur från det blå den lätta rosenskyn
Sig speglade så täck i vattnets bryn;
Och lundarnas musik hur ljuf, hur skön —
En vingad sångarskaras morgonbön! —
Mitt varma hjerta högt af glädje slog,
ty allt, hvarthän jag såg, min själ betog.

Nu dagens id och äflan återkom,
Och till min tysta dal jag vände om

Men gyllne solen sjönk om qvällen ner,
Och hjertats glädje, ack — den fans ej mer!
När nattens skymning öfver fält och skog
Och öfver blommans bädd sin slöja drog,
Min tanke föll på dödens herskarmakt
Och på förgängelsen af lifvets prakt.
Skall -- tänkte jag — när sjelf jag slocknar ut,
Min vinst af allt bli evig natt till slut?
Fins bortom jorden ingen vårljus lund,
Der solen helsar mig på fridlyst grund,
Der hvad i lifvets stormar sönderbryts,

En gång för högre vinning återknyts?
Hvarfrån jag kommit och hvarthän det bär,
Månn' denna gåta oupplöslig är?
Har slumpen kastat mig på tidens elf,
Med själens dunkla kunskap om sig sjelf?
Har denna själ, för allt hon tänkt och vet,
En aning blott om sin odödlighet?
Har hoppets ljufva blomster, menskans tröst,
Förgäfves slagit rot uti mitt bröst,
Och skall det ljus mig Himlaläran gaf
Försvinna som ett irrbloss på min graf?

Omsider låg jag trött i sömnens band,
Och drömmar förde mig till fjerran land.
Igenom etherns rymder bar min färd
Allt högre upp, som till en annan värld,
Och snart jag kom så nöjd i fredlig hamn
Som när jag slöts i älskad moders famn.
O sömnens gudamakt! Du nattens son,
Hvar fann du denna dröm? Var den ett lån
Från sjelfva ljusets källa! Hvilken prakt
I denna paradisiskt sköna trakt!
Hvad solbeglänsta kullar, dalar, fält
Der famnades af himlens azurtält!
Och detta lugn! Knappt rörde sig en flägt.

Visst aldrig stormen dit sin vinge sträckt.
Ej templets helgedom en sabbatsstund
Mig bjöd mer frid än der den stilla lund. —
Af blida väsen blott jag togs emot,
Och hvar jag gick, hvad blommor vid min fot!
Jag aldrig sett af dem en sådan art:
De doftade så ljuft, så underbart.
I källan, klar som af kristaller full,
Sig speglade de rika kalkars gull,
Och fågelskaran jublade af fröjd
Och sjöng sin morgonsång för dal och höjd.
Allt var så ljust och gladt, och luften der
Oändligt mildare än vårens här.
Så hög och blå, med inga dimmor i,
Den ljud af ljufva toners harmoni,
Och vid de skära, silfverklara ljud
Allt log mot mig i evig ungdomsskrud.
Och sjelf jag fann mig liksom ung på nytt,
Se'n alla lidelser och sorger flytt.
Min moders ande nalkades mig der.
I Englaskepnad huld hon stod mig när,
Med samma leende som förr jag såg,
När hon till högre tankar väckt min håg,
Och samma löftesrika blick, så klar
Som glorian kring hennes vingars par. —
En glädje nu jag erfor, förr ej spord,

En lycka som ej fans uppå vår jord,
Och allt hvad skönt jag såg i färg, i bild,
Mig sade nu jag var från jorden skild...
Men ack! minutlig är en fröjd blott drömd,
Fast mången gång den blef i hjertat gömd,
Och drömmen stundom (så den vise lär)
En sanning dock på djupet innebär.

Snart med min syn drog nattens timma bort,
Och dagens stjerna tändes innan kort.

* * *

På höga berget stod jag åter nu,
Och tviflets mörka slöja brast i tu.
Den sköna dröm jag haft jag mindes än,
Då solen nu mig helsade igen.
Med fridens budskap gyllne strålen gick
Till hjertats djup från hennes varma blick,
En himmelsk glans utöfver nejden låg,
Och allt omkring mig jag föryngradt såg.
Se'n lunden kastat af sitt sorgedok,
Jag såg uti Naturens bilderbok
En återglans från Edens rosengård,

Hur skönt den blomstrar, under englars vård.
I vindens sus, i lärkans jubelsång
Jag hörde drömmens toner än en gång,
Och själens aning, ej af tviflet skynd,
Fick liksom vingar i den ljusblå rymd.

Då kände jag, vid varma hjertats slag,
Att dödens natt förbyts i livets dag.



Vårsång.

Våren gryr, och fågelsång,
Luft och ljus i gyllne strömmar
Fylla upp ännu en gång
Hjertats längtan, själens drömmar.

Uppå fält och ängar glad
Yra vestanvinden leker,
Dansar om med gren och blad,
Dem med ljumma flägtar smeker.

Se hur solen strör sitt gull
öfver nejdens stolta granar,
Och på nytt ur jordens mull
Fram de tusen alster manar.

Se den fagra sippan der,
Hur hon blickar upp i spåren
Utaf vintern nu och bär
Helsning åt den glada våren.

Och i trädens kronor hör
Vexelsången hur den klingar!
Intet sångarns ifver stör,
När han kärlig helsning bringar.

O hvad härlig poesi!
Kärlek öfverallt sig röjer,
Allt är fröjd och harmoni,
Hvar den tjusta blicken dröjer.

Sköna vår! Som barn på nytt
Fröjdas jag af dina flägtar,
Njuter jag, se'n vintern flytt,
Ungdomslifvets ljufva nektar.

Dröj, ack dröj hos mig och bind
Hoppets krans, den rosenröda!
Snart så kommer höstens vind,
Att min blomstergård föröda.



Till Sommaren.

Du sommardag, du blomstrens vän,
Hur skön du kom till oss igen,
Som längtat så
Dig återfå!

Hur all din prakt min själ betar,
Din sol, din luft, din himmel klar.
Din äng så grön,
Din lund så skön!

Och denna natt med magisk glans,
Der alfer sväfva kring i dans,
Med trolldomsnät
I vandrarns fjät!

Låt dina fält, med skördar på,
Som haf i gyllne böljor gå;
Strö ut ditt gull
I jordens mull.

Gjut in din frid i hvarje bröst,
Gif nöden hopp, gif sorgen tröst.
Och sist jag ber:
Den fröjd du ger,
O tag den ej så hastigt bort,
Den är så ljuf, den är så kort!



Höstattankar.

Du torra löf på marken der,
Ej trädets gren dig mera bär;
Se nu så gult
Du är, så fult!

Den vackra färg, hvori du blänkt,
Den saftiga, dig våren skänkt,
Har höstens skur
Den så blekt ur?

Se, stormen nu och vinterns hot
De bragt dig hit till vandrarns fot,
Att trampas på
Förkastadt så!

I sommarns sköte förr en gång
Vi gladde oss åt fåglars sång,
Åt solens ljus
Och vindens sus.

Ack denna vind, så grym till slut,
Vår sommarfröjd har nu släckt ut.
Se'n den förgått,
Så blef din lott
Att torrt och vissnadt säga mig,
Att jag en dag skall likna dig.



Vinterqväde.

Du frostuppfyllda rymd, du blå!
Du hvita mark, som gnisslar så
Vid odlarns steg
Kring frusen teg;

Du snöbetäckta skog, du sjö,
Som ser din yra bölja dö
För hvarje år,
Då nordan rår;

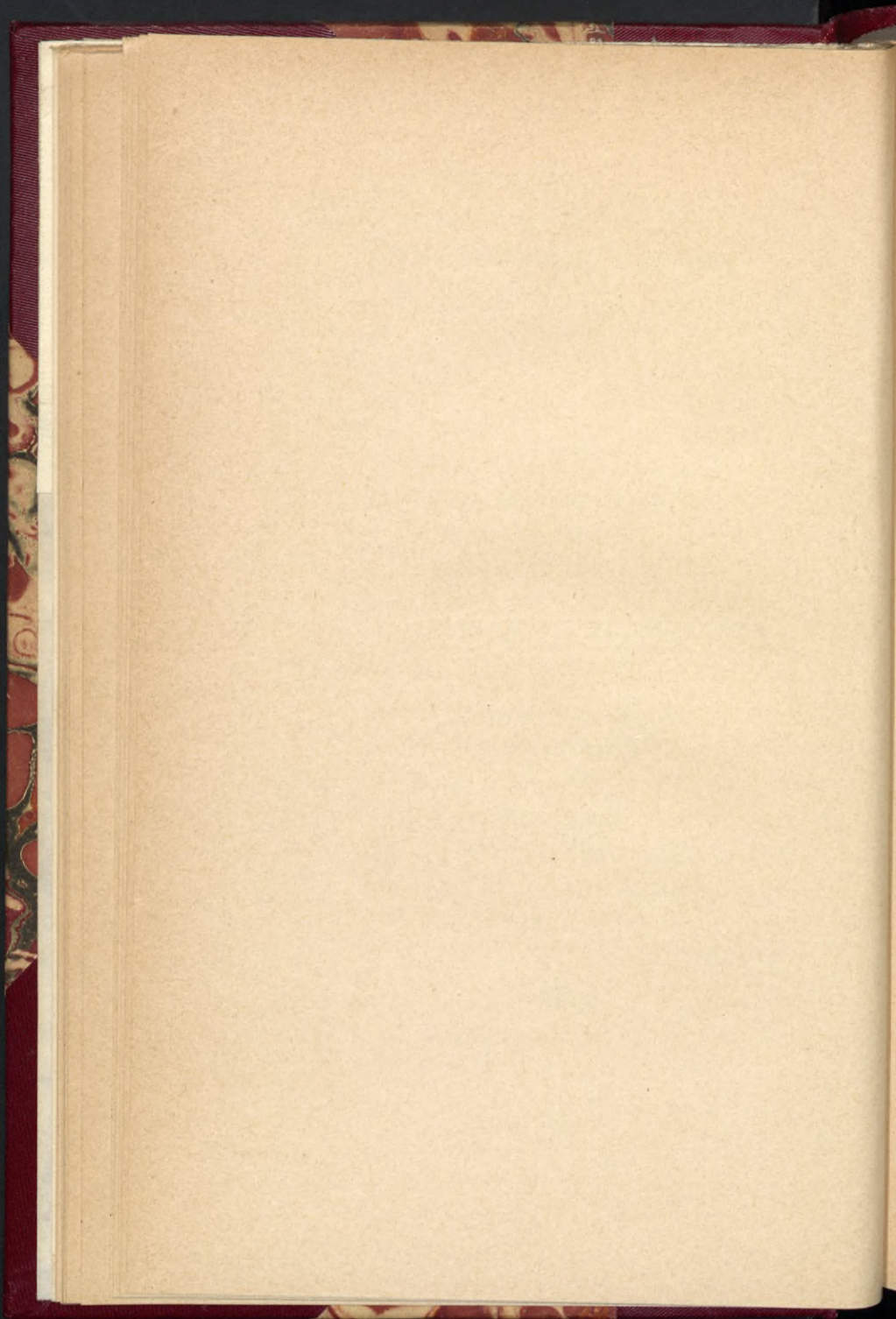
Du meteor från isig pol,
Du norrskenseld, du nattens sol,
Som fjerran far
I flammig çhar: —

Du bistra vinter! Nu som sist
Du är dig lik, med all din brist
På lif och glöd,
Du bild af död . . .

O nej! Naturen slumrar blott
Uti sitt rika marmorslott,
Och himlapelln
I månskensqvälln,
Med millioner verdars prakt,
Bär vittne nog om livvets makt.



SONETTER



Gustaf I.

Du sitter lugn i dina fäders bygd;
Bland fria män, sjelf fri, du odlar jorden
Och bärgar dina skördar, lycklig vorden,
I våra samhällslagars säkra skygd.
Men säg, på hvad är denna lycka bygd?
I Sveriges häfder svaret bor, i orden:
På mandom, som den fostrats förr i Norden,
På Gustaf Wasas hjertemod och dygd.
Ett mod orubbligt såsom polens stjerna,
En dygd som trotsat hämd och död, att värna
Vårt fosterland, det älskade, från fall.
Så länge verlden står ej glömmas skall
En kung, ibland Gustafverne den förste,
Bland Nordens alla konungar den störste.



Gustaf II Adolf.

(Efter D'Andilly.)

Som blixtnur ur molnen bröt, som åska skrälde —
Mer snabb, mer fruktansvärd med eld och död,
Lik guden Mars, när krigsbasunen ljud,
Han drog från Norden — ljusets sak det gälde.
Och Tyskland såg, beundrande hans välde,
Hur allt som krossadt glas han falla böd.
Men tro och frihet gaf han säkert stöd:
Mångtusende sitt hopp till honom stälde.
Den visaste i råd, i faran först,
I dygd, fördunklande Cæsarer, störst,
Han ärans glans till världens häpnad burit.
Säg hvilket sekel sådan hjälte födt?
Ännu i döden segrande han blödt,
Hans graf blef fältet, der han lagern skurit.



Vid Carl XII:s graf.

Ar du en Svensk, träd hit — men hatten af!
Från flärden skild, i tystnad sänk din panna.
På detta rum skall du med vörndnad stanna:
På denna plats är Carl XII:s graf.
Hur han, lik stridens Gud, fört stridens glaf,
Hur han mot ödet visste sig bemanna,
Hans mod, hans dygder häfderna besanna.
Af storhet hvad exempel hjelten gaf!
Hans underbara saga tillhör världen,
Och tolkad för dess kungar innebär den:
Mot slika brägder edra voro lek.
I härars skygd I vunnit lagerns kransar;
Han tog den *sjelf* bland kulor, svärd och lansar,
Med blottadt bröst och stark som Nordens ek.



Gustaf III.

Och ändtligen, vid kulan morgonväkt,
Bröt dagen fram. I purpurglöd han brinner,
Och splitets mörka skuggestalt försvinner,
Och ljusets drott ser tvedrägtsfacklan släckt.
Det moln, sig öfver Sveas bygder sträckt,
I silfverbäckars ljufva sorl förrinner,
Och vid den fröjd som Norden återvinner,
Det käns som drog från Helikon en flägt.
O skänk oss än ditt ljus, du gyllne stjärna!
Lys högt, att våra sångartempel värna,
Då tidens krämaranda väldet tar.
Uti ditt minnes glans låt än Behagen
Omsväfva oss, liksom i Sångens dar,
Du Konstens älskling med Apollodragen



Linné.

Sa res hans ärestod! Så ännu ingen
Som han, den store forskaren, har tydt
Naturens under, gåtorna af tingen;
Ej månet namn så häfdens blad har prydt.
Ett sekel re'n med sina somrar flytt,
Se'n »*Blomsterkungen*», frigjord, lyfte vingen
Upp till den zon, der nu i stjerneringen
Hans blomsterverld i himmelsk prakt sig bytt.
Gråt, Nordens Flora! gråt den kärleksrike
Och sörjande mot himlens liljor se,
När dunkel råder i Naturens rike.
Hur mången gyllne skatt vi ville ge,
Blott verlden skåda fick en dag hans like,
Så stor, så segersäll som vår Linné.



Tegnér.

Vi sågo, se'n de kalla dimmor flytt,
Hur vårens sol på klarnad himmel glödde,
Hur alla fält, dem vintern nyss förödde,
Sig klädde om i guld och grönt på nytt.
De vemodstankar som vårt sinne brytt,
De voro nu af vårens flägt förströdde,
Af ingen sorg vårt läkta hjerta blödde,
Se'n dimman sig i rosenskir förbytt.
Så ock i Diktens verld en sol vi helsat,
Som nyväckt lif åt svenska lyran gett
Och oss från kulen höst och frost har frälsat.
Hvem känner sig ej frisk, se'n dig vi sett,
Med dina strålars glans i vittra ringen,
Du talare »som få», du skald »som ingen».



Geijer.

Dig »stugan blef för trång» vid mogna år.
Du hade i din forsknings djup fått lära
Hvad häfdens rika skatter innebära,
Hvad vinning lifvet af Historien får.
Du ville modigt ut i tidens spår,
För ljusets sak att kämpa, lagrar skära,
Ty *den* låg framför allt ditt hjerta nära,
Du ville se hvad snilletts makt förmår.
I ynglingshjertat brann hon denna låga,
Vid mogna år hon brann med samma glans,
Och i dess flamma lyste samma fråga:
När gror för ljusets kämpe segerns krans? —
En efterverld med stolthet binda skall den
I Minnets lund åt Siaren och Skalden.



Johan Olof Wallin.

När åren klädt vårt lif i frost och dimma,
Och det är fara värdt att känslan fryser,
Då är det godt, om hjertat ännu hyser
En skatt af minnen från sin ungdoms timma.
Som templets gyllne spets ännu ses glimma,
När bergad aftonsol mot jorden myser,
Din bild för mig ur minnets dunkel lyser,
Och än din röst jag tycker mig förnimma.
Från Zions höjder än som förr hon ljuder
Den stämman — väldig, djup, och allvar bjuder,
Hvad helst i hågen verldens gyckel lagt.
O, när som orgelns brus mot himlen stiger,
Hur psalmen då min själ till andakt viger,
Till ljuffig ro, med »Davidsharpans» makt!



Aurora Muis Amiça.

Man säger: »Morgonstund har guld i mund.»
En härlig sats! Och om du skalden frågar
Hur den af honom tydes ut, jag vågar
Han utan tvekan svarar dig på stund:
När dagen föds och öfver jordens rund
Föryngrad solen upp på fästet tågar,
Hon lefnadsfröjdens bågare oss rågar,
Och hjertat högre slår med hvar sekund.
Då griper oss en längtan ljuf, en aning
Om all den kärlek i Naturen fins,
Och skalden känner i sitt bröst en maning
Att sjunga lifvets sällhet — som den vins
I Diktens verld. Då hör han englars röster
Och deras gyllne harpors klang i öster.



Erotik.

Må fritt de kalla vindar fälten härja,
Må sommaren sin skrud med vintern byta;
För mig ändå ej skola blommor tryta,
Blott glädjens rosor dina kinder färga.
På *dessa* fält, dem Gratierna värja,
Der livvets friska purpurkällor flyta,
Mig Eros lärt att sköna kransar knyta,
Att kärleksfröjders rika skördar berga.
Här håller sommarn ut med ljus och värma,
Här smäktande Naturen, vid vårt möte,
Blott höres hviska ständigt: njut och svärma.
O ja, du älskade! invid ditt sköte,
Vid dina läppars rosenkalkar bunden,
Jag byter lifvet ut emot sekunden!



Ett ögonpar.

Jag gick en dag i menskovimlets brus,
Och i min själ ett vemod djupt jag kände:
Vid hvarje steg hvad lysande elände,
Hvad samlad flärd, hvad tillgjordhet, hvad krus! . . .

Men hvilken syn! Som vestans milda sus
Dog bruset bort. Mitt mod nu återvände,
Och glädjen i min själ sig åter tände,
När allt jag såg som i förklaradt ljus.

Du frågar: hvadan kom sig detta under?
I sanning, skönhets makt är underbar! —
Jag som förtrollad stod på stället kvar.

O tjusningens mystär! Hur lifvets stunder
Dock värde få, när så ett ögonpar
Ger glömska af dess brister och dess funder!



Hemlängtan.

I kalla Norden trifs jag icke mer,
Der kulan höst blott dystra tankar föder,
Der drifvan mina blomsterfält föröder
Och halfva året ingen sol jag ser.
Nej, till ett bättre land jag mig beger,
Till någon Paradisisk trakt i söder,
Der, under molnfri himmel, drufvan glöder
Och der en evig sommar mot mig ler.
Så tänkte jag en gång. Mitt hemlands stränder
Jag öfvergaf, for bort till fjerran länder,
Att njuta få hvad blott jag drömt mig än.
Ack, nästa vinter fann mig här igen!
Jag hade knappast hunnit lemna Norden,
Förr'n längtan drog mig hem till fosterjorden.



Nyårsnatten.

Det sista ljudet af ett tofslag — hör
Hur melankoliskt det i rymden klingar!
Igenom nattens mörker hän sig svingar
Den sista sucken af ett år som dör.
Ännu den döde dock min hvila stör.
Hvad manne af min själ han sig betingar,
När han i Minnets salar in mig för
Och det förflutnas taflor nu mig bringar?
Låt se! — Väl några falla mig i tycke . . .
Men ack — der syns så månget sorgligt stycke
Hvad skuggor! . . . Bort! jag vill ej skåda fler.
En tafla — o, af *annat* slag jag ser!
Med solig dager, vår och gröna lundar:
Den bild mig Hoppet ger — af tid som stundar.



Födelsedagen.

En ålderstigen vän tillegnad.

Det fins ett gammalt ordspråk, som oss säger,
Att hvarje årstid eger sitt behag;
Men hvem är icke frestad tro i dag,
Att hösten ibland dem det största eger.
När ungdomsyran icke mer slår läger
På rika blomsterfält i ystert lag,
Det återstår en fröjd af annat slag,
Som ofta sjelfva vårens öfverväger.
Hur skön den gyllne frukt dig hösten ger!
Din aftonsol i rosor sjunker ner
Och ingen skuggbild hvilans glädje skymmer.
För qvällens frid all dagens oro rymmer.
Väl stråla fälten ej af blommor mer,
Men härlig din septemberdag dock ler.



Den brännande frågan.

»**N**å säg, min vän, hur går med landtförsvaret?
Skall Ryssen ta oss?» — frågar lilla frun,
Och knyter lilla handen, mjuk som dun —
»Skall gamla hären lägga ner standaret?» —
»På riksdä'n snart sig visar hvem som tar'et.
Der skräller värnpligtskämparnes basun,
I fara sväfvar veklig paulun,
Och vi få man ur huse gå» — blef svaret. —
»Hu!» hvisskar hon, och kinden, mindre röd,
Hon smyger ömt intill sitt trogna stöd —
»En vacker tröst för oss — nygifta paret!» —
»I nöd och lust det bästa exemplaret!» —
Han tillad' nu, i annan ton än nyss;
Och frågan löstes upp — uti en kyss.



Vid värnpligtsfrågans fall.

(1887.)

Vi äro barn af tiden, måste lära,
Att utan fruktan följa tidens ström,
Att ej i veklighetens sjuka dröm
Åt njutningslustan blott vår hyllning bära.
Hur denna sanning låg vårt hjerta nära!
Hur mången man, om hederskänslan öm,
Hvars ädla namn står tecknad med beröm,
Sagt ut sitt ord för fosterlandets ära!
Och derpå bygde du ditt fasta hopp,
Du gamla Svea folk! och dina anor
Och dina minnen, dina segerfanor —
Allt styrkte dig i heta stridens lopp.
Men ack! — för sjelfviskhetens lumpna vanor
Din frihets stolta värm i rök gick opp.



Till Mathildja Grabow.

Hvad skatt der ligger gömd i ordet sång!
En gudagåfva må vi väl den kalla,
Från himlen sänd. Hvi gafs den ej åt alla,
Till ljuflig tröst i lifvets hvardagstvång! *
Den skattens värde jag förnam en gång —
Ack, evigt dessa toner återskalla!
En sådan makt att känslorna befalla
Gaf himlen dig, o Julia, dig Mignon!
Ja vore Shakspeare nu på jorden åter
Och finge lyss till dig, du näktergal,
Och hur i sång hans mästerstycke låter, —
Han glömde för en stund sin himlasal
Och englakören i de högre zoner,
För Julias underbara, sköna toner.



Den svartsjuka.

»**H**vi går hon jemt till skogen, min Corinna?
Hon på en tid hvar qväll mig liksom skytt.
Har också kärleken från hemmet flytt?
* Skall ock min tro på hennes dygd försvinna?
»Hur lösningen på denna gåta finna,
Som ständigt så mitt sjuka sinne brytt,
Och allt mitt lugn i tviflets qval förbytt?
Förr'n sol gått ner jag måste visshet vinna.»
Och svartsjuk ilar han till skogen bort.
Han stannar vid en stuga innan kort
Och lyss. Ett nödens barn derinne gråter.
Nu hörs en vänlig röst... han lyssnar åter...
»Tag mot en skärf, af hjertat ger jag den.» —
Och röst och hjerta kände han igen.



Graftjufven.

Hur aftonsolen ler mot blomhöljd graf!
Den kära platsen uppå kyrkogården,
Der nyss man rosor strött vid enkla våden
Och gjutit bittra tårar — sorgens kraf!
Men se!... hvem smyger der som tjuf om natten
Och nu till grafven ställer skygg sin gång?
Oh! helgerånarn rövvar minnesskatten
Och skyndar bort med detta dyra fång.
Helt plötsligt dock han stanna syns på vägen,
Betraktande sitt rof, liksom förlägen,
Och vänder tankfull om i samma spår.
Hvad gör, att han, till ånger nu benägen,
Med blommorna till grafven återgår?
Ah! kanske låg der qvar på dem — en tår.



Myran.

*Carpe diem, quam minimum
credula postero*

HORATIUS.

För all del trampa ej på kräket der —
En varelse som du på lefnadsvägen! —
Den lilla myran, se hur hon så trägen,
Med sådan ifver på sin börda bär.
Jag tror, min själ, det gäller lifvet här,
Så knogar hon åstad, ej alls förlägen
Att styra rätta kosan, ej benägen
Till hvila — mödan blott är henne kär.
Du bild af arbete, af flit och sträfvan,
Du får ej mycket, du, för ditt bestyr,
Då många ibland oss ha fullt i kräfvan,
Fast arbete just ej dem mycket bryr.
Men du, som så din börda flitigt drager,
Dras ej som de med ledsnad och podager.



I mitt hem.

Ack ja, visst är hon afundsvärd den fröjd,
Den rena glädje barnaåldern skänker,
Då allt ännu af morgondaggen blänker,
Och lexan är bekymret, på sin höjd;
Då tioåringen, för lekar böjd,
Sin högsta sällhet har i pappas skänker
Och mammas kyss, ej än på världen tänker,
Blott känner att han är med lifvet nöjd.
Men afundsvärd är ock den fröjd *jag* njuter,
När jag i famn min tioåring sluter,
Vid minnet af min egen barndomstid.
Att den har flytt, det kommer mig ej vid;
Jag njuter så på nytt af ungdomslifvet,
Och gläder mig åt framtidsperspektivet.



En gåta.

Inter arma silent leges.

CICERO.

Vi kräfva lydnad och respekt för lagen,
Och dennes vise tolkare, som dömma,
De måste *hjärtats* tysta lag förglömma,
När mördaren står inför rätta dragen.
På stridens fält vi jubla segerdagen,
Och för de tappre kämpar skålar tömma,
Se'n bröders blod vi sett i floder strömma,
I dödens marter sett förvridna dragen.
Föraktad mördaren ger lif för lif,
När krigaren förgudad får en lager
För alla tusen lif han skonlöst tager.
Mig lösningen på denna gåta gif! . . .
När satan blef en gång på rof besviken,
Han uppfann, för att hämnas — politiken.



Hädaren på sitt yttersta.

»**V**älkommen till mig, vördade Guds man!
Af plågor tård jag längtat dig få skåda.
Den himltröst du nu mig bringar, sann
Och ljuf, skall frid i döden mig bebåda.
Om förr jag äflades att grymt förråda
Det godas sak, af syndig åtrå brann
Att smutsa ner hvad helig dyrkan vann,
Jag ser med blygsel nu min själavåda.» —
När kalken räcktes, rörd han mottog den;
Hugsvalelse hans arma hjerta kände,
Och klar en tår på sjunkna kinden brände.
Den tydde väl på mörka minnen än,
Men sade ock, att tankarna sig vände
I ånger till Försonarn — *nu* hans vän.



En dröm.

Bedröfvad, trött, jag sökte hvilans frid.
Af sömnens Genius mitt öga lycktes,
Och snart i drömmars hvirfvel in jag rycktes
Och fördes bort, långt bort från jordens strid.
Jag fann mig i en rymd, i luft så blid.
En skepnad nalkas, välbekant, mig tycktes,
Den fattade min hand, så varmt den trycktes
Att tusen minnen vaknade dervid.
Lik ljuf musik nu dessa orden hördes:
»Den barnafrid du njöt, när god och mild
Du ännu ej af livvets villor stördes,
Dig väntar här.» Hur djupt mitt hjerta rördes!...
Jag vaknar upp, från drömmen plötsligt skild.
Jag hade sett min döda moders bild.



Resignation.

(Till en vän).

Du klagar: »Vore vintern re'n förliden,
Ej denna bleka sol mig värme ger;»
Du trånar till att se hur sippan ler
Som förebud till våren, glädjen, friden.
Tro mig, han flyktar nog den snabba tiden,
Och bäst du våren skön och härlig ser,
Så har den åter flytt, den fins ej mer —
Du står med köld och storm igen i striden.
Var därför lugn, tag saken kallt som man.
I denna strid är tålmodet skölden;
Och är ej rutans ros tillräckligt grann,
Så föds på fager kind mång ros af kölden.
Se, dessa fins båd färg och lif uti,
Och doften skänker dig — din fantasi.



På jernväg.

» **N**u ilar man åstad med snälltågsfart!
Otroligt hvad det går, hvad tid man vinner:
Jag i ett ögonblick till målet hinner
Och får affären uppgjord, allting klart.
Ja samhället går framåt uppenbart!
Förbättringar i allt man ständigt finner,
Upplysningen den tusengrenad brinner,
Och tid och rum de ha försvunnit snart.»
Det var grossörens röst uti kupén.
Förgudande vår tid han svepte om sig
Och drömde sig på ort och ställe re'n.
Men bäst det var — jag vet ej hur det kom sig —
En hisklig stöt på drömmen gjorde slut:
Grossören med affären gick — bakut.



Bränvinet.

Ti Tartaren, der min vagga stod,
Jag växte upp, blef stark, med djerfva later,
Se'n lystnad efter mord och vilda dater
Jag supit in vid underjordens flod.
Nu går jag kring på jorden, suger blod,
Och till passionernas förbrända krater
Jag lockar mina dårhuskandidater,
Som i sin yrsel prisa mig som god.
I Norden trifs jag bäst. Bland snö och stormar
Och der i druckna lag man svär och gormar
Jag knyter mina fasta vänskapsband.
Jag är för stark för Söderns veka land.
Nej, tacka vet jag Nordens fält och logar,
Der gyllne skörden tröskas ut åt — krogar!



Karaktersstyrka.

» **A**tt supa bränvin, det är dumt — fy f—u!
Men kunna låta bli, se det är frågan;
Det har sig ej så lätt med den förmågan,
När tusen krogar locka här i sta'n.»

Så sade Carlson nu, som var så van
Att flitigt underhålla offerlågan,
Och när han saknade på supen rågan,
Helt missnöjd blef. Reel han ville ha'n.
Men nu han låtit bli i åtta dagar,
Han svurit på att aldrig supa mer,
Och ej på någon krog man honom ser.
Den föresatsen honom så behagar,
Han fann den så förädlande, så skön,
Att han i glädjen söp sig full — till lön.



Procentaren.

Fn girigbuk, procentare för resten,
Det infall fick en gång att lefva stort,
Och för att riktigt illustrera festen,
Han sjelf med egen hand skref bjudningskort.
Som nyss han flyttat, sattes ut, med rätta,
På alla korten bostaden också.
Han tänkte: det skall minnet underlätta,
Om gästen se'n som *kund* vill helsa på.
Nu slår hon sju — på té var inviteradt —
Men ingen kom, för allt han pungat ut.
När så han timtals väntat och funderat,
Ett ljus går opp. Då mumlar han till slut:
»Procenten! . . . gammal vana! . . . öfver porten
Ju *fyra* står — jag *fyr*ti skref på korten.»



Kassafeber i månsken.

Du himlahvalfvets stora silfverslant,
Hvad du är rund i qväll, och hvad du blänker,
Och se hur lugn din gubbes min! Jag tänker
Att kassan nog deruppe står galant.
Men också är du stundom på din kant
Och nyckfull ner i molnens bädd dig sänker,
I samma stund du allt ditt silfver stänker
Hit ner på oss, och allt gör ljust och grant.
Äck tala om för mig hur många kära
Nu glo på dig, hur *deras* räkning står,
Hvad älskarinnan ger, och hvad hon får.
Jag ock är kär — i *dig*. Ja, på min ära,
Alltse'n min egen kassa blef så klen,
Jag riktigt febrar i ditt rika sken!



Den döende skådespelaren.*

»**D**rag upp gardinen, himlen är så klar.
Mitt ljus i qvalfull natt har brunnit neder,
Och till min bädd re'n dagens konung leder
En vänlig stråle från sin gyllne char.» —
Ej konstnärns lidande oss *nu* bedrar.
Hur mången lagerkrans han tog med heder,
Är *detta* moln, sig på hans panna breder,
Af annat slag än han på scènen bar. —
Nu molnet drager bort. Vid himlens dager
Ett leende på nytt gör honom ung.
Han tror sig kämpa än för Konstens lager:
I feberns rus han drömmer sig som kung
Och ger i döden nu sin roll — den sista.
Men kronan skall *den* kungen aldrig mista.

* O. U. Torsslow.



Debutanten.

Fäll ner gardinen... skaffa mera ljus!
Maskeringen förlorar sig vid dager. —
I qväll jag kniper mig min första lager,
Det anar jag; och vi ha utsåldt hus.»
Nu ringer det, och ur foyern burdus
Vår debutant till strid för Konsten drager,
En primo amoroso ung och fager.
Hans roll är full af glöd och kärleksrus.
Ridån går upp. Han kommer, talar, tjusar;
En storm af bifall i salongen brusar,
Och hjelten mången tärnas hjerta rör...
Men i ett nu han tystnar. Jublet dör.
Försagd, förskräckt, han hviskar under suckan:
»Sufflör! — O Gud! han somnat ner i luckan!»



Skådespelaren på resa.*

»**F**tt bref? Låt se... Jaså, det är från Trosa,
Från redaktören sjelf, min gamla vän.
Han ber mig komma dit som gäst igen.
Den marknaden helt visst jag ej skall rosa.»
För Konstens bästa dock, med vers och prosa
I hufv'et fullt, artisen reser... men —
Dekorationer fattas. Nå, än se'n!
Han »tar» publiken nog med *Markis Posa*.
I »ladan» en ridå likväl fanns qvar;
Och den till fond man spikar upp vid läkten.
Snart skottet hörs, och Posa stupat har.
Då ej ridån gick ner, o tänk effekten!
Sufflören skrek: »De sitta qvar! gå ut!»
Men Posa svarar: »Jag är död, vet h—!»

* Georg Dahlvist. Sann händelse.



Qui pro quo.

»**T**änk, Janne du, — annons för *fjerde* gången
Och intet svar! Af oro visst jag dör!
Min sötnos är bestämdt i tjuflor fången.
Men här skall yrkas på polisförhör.» —
»Ack, kära Malla! den der klagosången
För rackans skull, den min förtviflan gör.
Förlusten din lär säkert glädja mången:
Ett ständigt hundgläfs ju all trefnad stör.» —
»Omensklige! Min Flora var en engel,
Och *mången* är tvärt om en hjertlös bängel,
En skuldsatt rumlare — det vet nog *du*» . . .
Men tyst! . . . det ringer. Brådt fick Malla nu.
Hon öppnar, tror sig höra milda gnället,
Och se — en »*Kisse*» kom till dem i stället!



Djurvännen.

Jag på supé en gång mig glömde kvar
Långt in på natten. Tu var klockan slagen,
Då, tämligen beskänkt, jag afsked tar,
Med tyngd i hufvudet och dito magen.
På nattlig hvila till en del bedragen,
Jag likväl tröstad vid den tanken var,
Att ej min sömn totalt var mig betagen;
Jag såg i andanom min säng så rar.
När jag till porten kommit, vid min sida
Jag varseblef en stor och väcker hund,
Som brist på nattqvarter nu tycktes lida.
Jag tar den stackarn med. Men ingen blund,
Gunås, jag fick den natten; ty — hvad händer?
Jo sängen intar *han* — och visar tänder.



Snusaren.

När jag är sysselsatt att koncipera
Ett opus af en mera kinkig art,
Och klokheten mig bjuder pausera,
För att åt tanken gifva bättre fart,
Då känner jag ett medel att rangera
I hjernans kamrar, så att der blir klart,
Och genom hvilket medel, friskt och rart,
Jag af min paus riktigt kan jouera.
Det är just du, min friska, rara pris!
Min hjernas adjutant, så stark och vis,
Uti hvars säkra hägn dess stjernor tindra.
Hur mina mödor du förstår att lindra! —
Ah!... Quelle odeur! Gudomliga essence!
Det kallar jag en pris de contenance!



Gymnastiken.

Du vederqvickelse för kropp och själ,
Du helsobrunn i veklighetens tider,
Der mången bräcklig, svag fysik omsider
Utaf din rena dryck har mått så väl!
Du Hellas' skänk! hvem prisar ej med skäl
Din kraft, som lif i våra ådror sprider,
Som gör att »arbetsmyran», då hon lider,
Förhindrad blir att knoga sig ihjel.
För dig jag böjer knä, och till din ära
Sonetten föds af helsan du mig ger.
O kunde sången prägla in den lära,
Att lika visst som soln om qvälln går ner,
Vår lefnads aftonsol skall värma mer,
Om vi åt dig en rättvis hyllning bära.

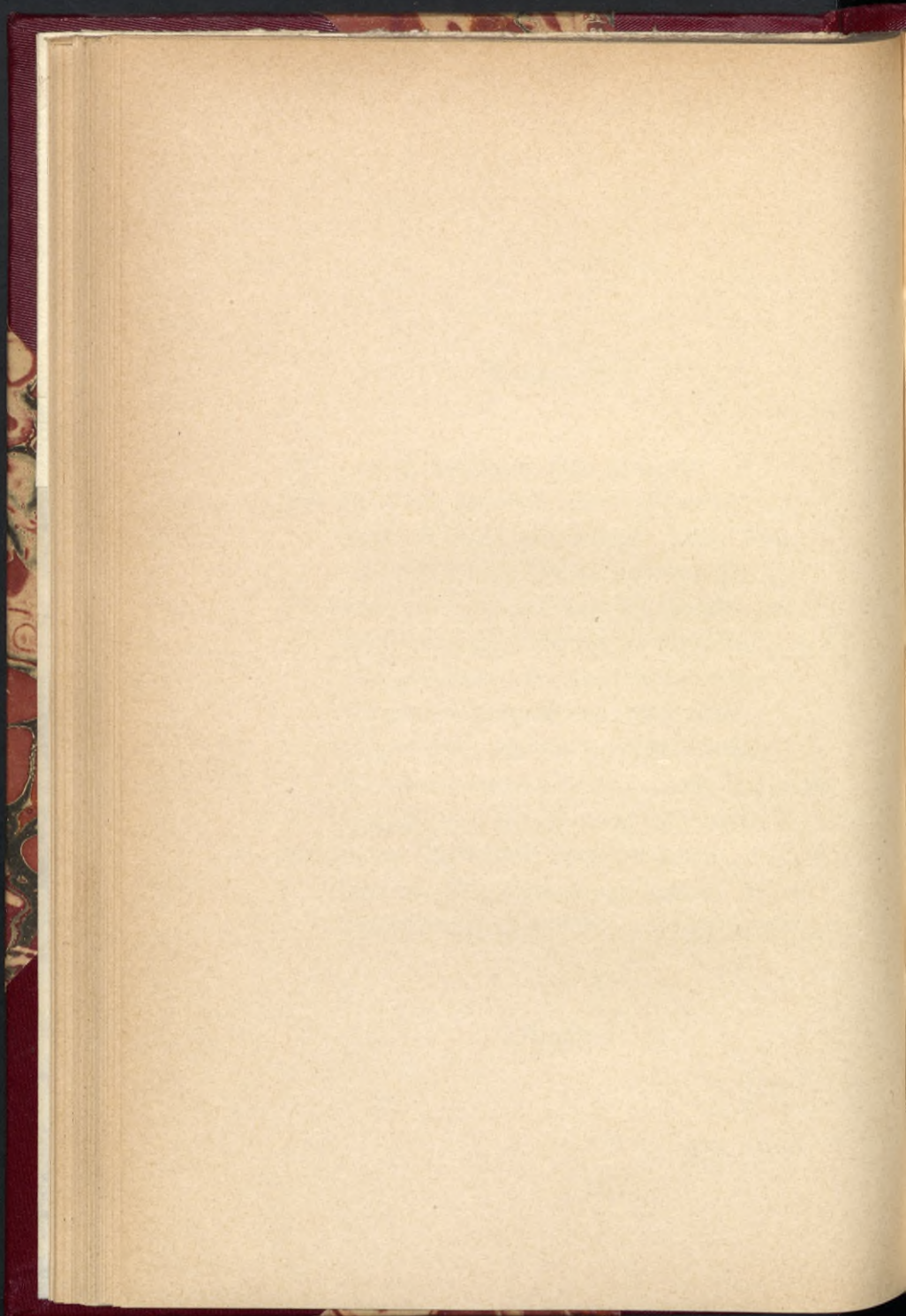


Höstqväde.

Säg nu åt landets paradiset godnatt!
Nu är jag åter här i hufvudstaden,
Beröfvad blomstrens doft, de friska baden
Och denna frid, som så min själ har gladt.
Hur skön var sommarns dag och trolska natt!
Hur vänligt vinkade mig ej Dryaden
I skogens famn, der hela sångarraden
(Naturens hofkapell) hos henne satt!
Ack mången gång jag tänkt: I arma krattor,
Som bon i stadens qvalm! — Nu får, gunås,
Jag taga sjelf till lifs hvad här består.
För skogens glada sång musik af kattor
Från mörka gränderna om qvällen fås,
Och under hvilans frid — man piskar mattor!



BLANDADE DIKTER



Blommorna på grafven.

Ljus är glädjen i sorgen.

Ossian.

Böjd af år och lefnadstrött den gamle
Satt helt ensam i sin tysta boning.
Genom öppna fönstret nu hans blickar
Följa sommarqvällens lätta skyar,
Hvilka småningom fördunkla rymden,
Der bevingad sångarskara tystnat.
Men hans tankar, foster af hans vemod.
Irra, molnen likt, i minnets rymder,
Och en sorg den gamles hjerta trycker.

Plötsligt väckes han ur sina drömmar:
Genom molnen bröt en solens stråle
In i rummet, och dess gyllne skimmer
Tog sig väg till sonens bild på väggen,
Dröjde sen på bilden af hans moder,
Hvilken nu ej mera fans i lifvet.
Och den gamle reser sig och ställer
Tyst sin gång till bilderna, de kära,
Svagt belysta än af aftonsolen.
Men som dalens blomma, daggbegjuten,
Uppå veknad stängel ser om hösten
Himlens stjernor skymmas utaf dimmor,
Möter blicken, tårfyld nu, dem bägge,
Och med bruten stämman så han talar:

»Arme son! Din plats bredvid din moder
Må väl ännu vara dig förunnad,
Efter solen här er vänligt helsat,
Fast i nedergång, liksom min egen.
Så en dag du satt vid hennes sida —
Hennes, hvilken nu så djupt jag sörjer.
Men den bild af dig mitt hjerta hyser
Har din vandel ställt i dyster skugga.
Fins du ännu till? Hvar har du hamnat,

Se'n den dag jag tvangs att dig förskjuta?
Svag den gamle är, och kanske famnen
Står dig öppen, om jag återser dig.»

Bland de sorgsna tankar kommer plötsligt
Minnet af den trogna makans dödsdag.
Ty det var i dag för tio år se'n
Som den älskade åt sista hvilan
Vigdes in; och nu den gamle skyndar,
Att som förr — hvad aldrig han försummat —
Lägga friska blommor uppå grafven,
Dit hans väg var kort ifrån hans boning.

Dock — hvad finner han, när dit han anländt?
Blommor lågo re'n på grafven strödda,
Doftande och friska som hans egna,
Och på dem nu äfven, så han tyckte,
Glänste tårar. Var det aftondaggens?
Ack hur lika voro de med sorgens!
Men i tanken ser han solens stråle,
Som i hemmet nyss liksom profetiskt
Skimrade på bilden af den döda,

Likt en vänlig vink från andeverlden;
Och vid detta minne djupt en aning
Griper honom . . . Skådande omkring sig
Märker han till slut i qvällens skymning
Hur en skepnad smyger bort från grafven —
Och i spåren följer tyst den gamle.
Ögonblickligt aningen blir visshet,
Och uti sin famn han sluter — sonen.

Sorgsna fadershjertat nu omsider
Breder ut sin kärleks morgonrodnad
Öfver dyster natt i sonens hjerta,
Och hos denne tacksamhetens känsla,
Närd i modersfammen, vaknar åter,
Sedan den i verdens villor slumrat.

Föllo sorgens tårar nyss på grafven,
Ack, hur byttes de ej nu mot — glädjens!



Hemmets fröjd.

Den lilla Fanny var så nått.
Med gyllne lockar och i nacken
En liten himmelsblå rosett
Hon höll sig styf och rak på klacken.

Hon gick i skola hvarje dag,
Fransyska lärde hon parlera,
Och sitt piano — det tror jag! —
Förstod hon riktigt att traktera.

Men tiden flög, och stor hon blef
Och mera rund om kind och haka,
Och »lilla Guden» så bedref,
Att hon en dag blef äkta maka.

Hon går i livvets skola nu
Och får i högre lärdomsringen
Med andra lexor ta i tu,
Som andra tankar ge om tingen.

Men dermed ingen fara är;
Med sådant hjerta man sig reder,
Och mången frukt den lexan bär,
Som hennes mamma der lagt neder.

Nog spelar hon piano än
Och talar franska, fast ej mycket;
Att pyssla om sin hjertevän
Dock ligger nu långt mer i tycket.

En »liten skatt» hon också har,
Med perlor två, som präktigt blänka . .
En kärlekspant förstås, en rar,
Ja sötare än du kan tänka,

I mammas famn han har sin fröjd.
Men har hon mycket att bestyra,
Så får allt pysen vara nöjd
Att krypa jollrande på fyra.

Ack hur hon lyss till jollret då,
Som till en ljuf musik! och redan
I blicken röjs, att han skall få
En »dugtig puss» af mamma — sedan.

Och när bestyret väl är slut,
På armen sitter »rosenknoppen»
Och sträcker fram sin lilla trut, —
Jag tror hon riktigt äter opp'en!

Du skulle se den knoppen der,
Du gamle ungarl, se det vifvet,
När du förargad går och svär
Bland dina tistlar här i lifvet.

Nog lekte det uti din håg
Att ha det så, så gladt och husligt,
Nog kände du, vid hvad du såg,
Att ungarlslifvet är rätt kusligt.

Bekymren gå sin gång, förstås,
Men hur de gå, de bli allt färre,
När lyckan genom kärlek fås —
Ack, ensamheten den är värre!

Ja lycklig är hon, det är visst:
Der hjertat varit med i valet
Är ej på äkta kärlek brist.
Förutan den går allting galet.

Då rymmer hemmets tomt strax
Och mörker lägger sig kring hården,
All trefnad smälter bort som vax
Och allt går vind för våg på färden.

Nej annat slag i hemmet här!
En liten drottning här regerar,
Som spirans guld i hjertat bär,
Och säkert aldrig abdikerar.

Som äkta hälft hon vet komplett
Hvad magisk kraft det hela binder;
Hon därför styr sitt rike lätt,
Med kärlig blick och friska kinder.

Ja hemmets fröjd är numro ett
Af allt hvad högt på jorden skattas,
Och har blott himlen *den* oss gett,
Hvad är väl mera då som fattas!



Seglaren.

*Ich bin nun Zwei geworden,
Der ich so einsam war.*

Chamisso.

En seglare god öfver brusande våg
Styr ensam sin kurs mot de okända landen,
Så friskt är hans sinne, så glad är hans håg,
Och därför så tryggt ligger rodret i handen
Bland klippor och skär.

Men hafvet det vida är ödsligt ändå.
Han ser hur i djupet sig stjernorna spegla;
Som tärnor de blicka, de silfrade små!
Då tänker han: ensam det går ej att segla
Bland klippor och skär.

En morgon, då solen i strålände sken
Sin rosiga spira ur vågorna sträcker,
Han drömmer sig bort till *de* rosorna re'n,
Som älskarens kyss uppå kinderna väcker,
Från klippor och skär.

Då hägrar i öster, se'n dimmorna flytt,
En leende kust. Öfver vägen beställsamt
En bris blåser opp — och till verklighet bytt
Blir snart hvad han drömde om rosor så sällsamt
Bland klippor och skär.

Och seglaren god lägger till invid strand.
Ej ensam du ser honom mer uppå färden.
Nu gungar hans farkost mot okända land,
Med Amor vid rodret, och lättare bär den
Bland klippor och skär?

Med svällande segel, så gladt som till dans,
Han svingar sig nu öfver svällande bölja,
Och ser ej med trånad på stjernornas glans,
Se'n tvenne, de skönsta, om bord honom följa
Bland klippor och skär.

Och blåser det storm — väl så fins det en hamn,
Der lugnet är bosatt, dit stormen ej hinner.
Han söker den trygg i den älskades famn,
Ty kärlekens Farus, beständigt den brinner
Bland klippor och skär.



Sympati.

Få helt säkert, goda Lina,
Tvåfaldt menskans väsen är.
Lägg din täcka hand i mina,
Få vi se hvad den oss lär.

När jag trycker den, du finner
Hur ditt hjerta mer vill slå,
Och alltmer i styrka vinner.
Hvad betyder detta då?

Att mitt *inre* väsen, anden,
Hos min Lina helsar på,
Medan ditt, vid tryck af handen,
Gör besök hos mig också.

Kanske tror du som poeten,
Att besöket här beror
Af den skälmungen magneten,
Som i ögats gömsle bor?

Lika godt! Vi tydligt fatta
Att vårt väsen ej är ett.
Om bevisen äro matta,
Faktum är dock hvad vi sett.

Ack, jemväl i drömmen händer
Att vi äro hos hvarann.
Vore vi i skilda länder,
Möttes vi ändå, minsann!

Sympati — vi så det kalla —
Vet ej af båd' tid och rum.
Mer och mindre hos oss alla
Fins den, mäktig, ljuf, men stum.

Tvänne själar, fastän skilda,
Kännande hvarann igen,
Kunna sympatetiskt bilda,
Genom egen kraft, blott en.

Så bli du och jag densamma
(Kroppens hölje tas ej med):
Vi gå upp i samma flamma,
Tills i den vi brunnit ned.



En varsel.

Anyo våren breder
Sitt gröna täcke ut,
Och fåglarne i skogen
De sjunga som förut.

Och björken här i lunden
Står lika frisk ännu,
Med namnen, som de ristat
En gång, de unga tu.

Här svuro de sin trohet,
Hvarom han vittne bär,
Den välbekanta stammen,
Som var dem ju så kär.

Hur ofta förr de längtat
Till vårens första stund,
Att åter här få mötas
I fridomgärdad lund.

Tyst!.. Hörs ej steg?... man nalkas...
Ja, lunden målet är.
Men ack, hon *ensam* kommer —
Och sorgens dok hon bär!

Hur djupt hon syns bedröfvad.
Du milda aftonvind,
Smek bort de dystra tankar
Och smärtans spår på kind!

Hön närmar sig till trädet,
Som bär det kära namn,
Och sluter under tårar
Dess stam uti sin famn.

Nu våren i sin fågling
För henne fins ej mer,
Se'n sorgen kom med vinter,
Se'n hoppets sol gått ner.

Ej blåögd sippa gläder
Numera blomstrens vän,
Ej rosen mer, som drömmer
I knoppens fångsel än.

Hur vestan höres hviska
Om sorg till hvarje blad,
Och sorg blott qväder trasten,
Som fordom glädje qvad.

Nu *saknad* blott i lunden
På allt sin prägel satt,
Och nu ett *minne* endast
Är lifvets högsta skatt.

En suck ur hjertat stiger,
En bön om Himlens tröst --
Då var det som hon hörde
Liksom en anderöst:

»O sörj ej så; jag lefver
Och väntar troget dig,
Fast ej ditt öga ser mig,
Jag sväfvar kring din stig.»

Var det en villa endast?
Var det en verklighet?
Hvem löser dunkla gåtan
Om grafvens hemlighet?

Och samma natt hon hörde
Så tydligt samma röst.
Då flyktade förtviflan
Ur hennes qvalda bröst.

Hvad äro sorg och saknad
Mot evighetens hopp,
Der alla lifvets smärtor
I jubel lösas opp!



Ljus och skugga.

Här sitter lyckans barn i ljufva drömmar,
Och medan tankarne till älskarn smyga,
Hon flitigt på sin rika baldrägt sömmar,
Bekymmerslös för kostnaden, den dryga.

Der ute vinterns kalla vindar tjuta,
Och tiggarn skälfter, stängd från fredlig brasa.
Ack, släpp den arme in, att skydd få njuta,
Och sömma hop hans rock, den usla trasa!



Moll och Dur.*

Ensam i sin bur
Liten fågel sitter.

Saknaden så bitter

Har i moll förbytt den sång i dur,
Som så glad han sjöng i skogens fur —
skogens fur!

Och i lunden kvar

Trogna vännen sörjer,

Klagande hon spørjer:

O! hvar dväljs du nu, min älskling, hvar?
Säg mig, säg mig hvar du flyktat har —
Flyktat har!

* Förut tryckt, med musik af A. F. Lindblad, i hans »Sånger och visor».

Så på skilda håll
Sången föds af smärtan
I de skilda hjertan.
Ingen fröjd för dem är i behåll,
Derför tonen går alltjemt i moll —
Jemt i moll!

Men en dag — hvad spratt! —
Obevakadt faller
Burens trånga galler:
Liten fågel mer ej fångslad satt,
Snart i skogen tar han vännen fatt —
Vännen fatt!

Der, i fri natur,
Dagar nu och nätter
Sjungas små duetter,
Vexlande med kyssar om i tur,
Och de toner gå alltjemt i dur —
Jemt i dur!



Mötet.

Hur älskaren längtat och brunnit,
Den utsatta timman nu slår,
Och trygg vid det löfte han vunnit,
Till mötet den lycklige går.

I skruden så grön
Står lunden så skön,
Och vindarnas susning och fåglarnas qväden
Och doften från blommorna, gräset och träden —
Allt väntar dem nu,
De älskande tu.

Re'n smyger han fram bakom häcken,
Och tärnan hon kommer — men se:
Hon stannar vid randen af bäcken,
Ett hinder för mötet — o vel!

Men dristig och kär

Han ropar så här:

»O älskade, bida! och snart skall du skåda
Om bäcken den strida på kärlek kan råda.

Jag *hoppet* har qvar,

Och språnget jag tar.»

Men bäcken, lik andra små skalkar,
Dock nu på den hoppfulle rår:
Ej säker på foten, han halkar
Och motsatta stranden ej når.

I vattnet så rask

Låg älskarn pladask.

Så grumlades bäcken, så grumlades modet,
Och saktare svallar det ynglingablodet,

När just ej så glad

Han klef ur sitt bad.

Nu är han vid målet omsider,
Att trösta den sköna, så rädd,
Hvars hjerta af oro än svider:
Så djup var den böljande bädd.
Men trohetens lön,
I hoppet så skön,
Det kärliga famntag hon ej honom skänker.
Hur vacker i drypande skruden han blänker, —
För kärlekens sköt
Han var dock för blöt.



Oss emellan.

Jag satt en qväll, som jag var van,
I godan ro med några bröder
Och drack ett glas på Pelikan,
En trefflig källare på söder.

Då kommo in två gäster till,
Och sexa sattes fram på bordet.
Den ena syntes lugn och still,
Den andra vredgad tog till ordet.

Han åt kamraten skrek besatt,
Tills denne ock, med hand vid örat,
Skrek högt på samma gång, så att
I salen alla kunde höra't.

De voro döfva bägge två.
Förtroligt slogo de sig neder,
Och tydligt kunde man förstå,
Att skriket rörde annans heder.

Omsider brast den vrede ut:
»Han skall min själ en gång i fällan;
Den lymmeln borde veta hut! . . .
Men hvad jag sagt är — *oss emellan.*»



En Skådespelares missöde.

Han hörde till »Mindre teatern», för detta,
Der vanligen Gustaf han kallades blott.
Hvad mera han hette du frågar — lik godt!
Historien är sann, den jag nu skall berätta.

Vår Gustaf var omtyckt som scenisk artist.
Men fastän man dagligen såg honom spela,
Så led han i kassan dock merendels brist —
En sjukdom som Konsten ej alltid kan hela.
Han därför beslöt att, när sommaren kom,
I någon af städerna *små* se sig om;

Der pengar man skördar — det kan icke fela.
Och Gustaf med truppen beger sig åstad,
Fullt rustad och klar, på den utsatta tiden.
I Köping han hamnar så hoppfull och glad,
Och efter en vecka, som knappt var förliden,
Han afgudad är i den tacksamma stad.

Så hände en dag, att artistiska Guden,
Se'n »Castro» var gifven med utmärkt effekt
Och lifliga känslor hos könet han väckt,
På middag till handlanden N. N. blef bjuden.

När bordet var dukadt, värdinnan så gladt
Artisten anvisade plats vid sin sida,
Och brist på aptit han ej kände sig lida.
Men konversationen i början var matt,
Och när som buljongen med klimparna feta
Serverades Gustaf, han syntes helt stum,
Ty klimpen i munnen ej ville få rum:
Han sådana aldrig har mäktat att äta.

Dock Gustaf med lyckan här slutit förbund.
I blinken han märker, hur strax under bordet
Låg »Flora» — värdinnans den älskliga hund...
»Ha! den skall mig rädda» (i tysthet han svor det);
Och klimparna smygas till Flora så nätt,
Så fint, att värdinnan ej såg att han gjorde't.
Det spelet var lyckadt, fast långt ifrån lätt.

Bekymret är häfdt, och nu stiger aptiten
Hos Gustaf: han hugger den läckraste biten,
Och måltiden fortgår med glam och med skämt,
Och qvar på sin plats ligger Flora alltjemt.

Men när man från bordet sig reser — hvad händer?
Värdinnan, som nyss var så vänlig och glad,
En blick utaf vrede sin granne nu sänder,
Och rodnad af blygsel hos Gustaf sig tänder:
På golfvet vid stolen hvad ser han — o hvad?!
Der ligga ju klimparna alla i rad!
Med dessa han trodde sig Flora ha matat —
Men ack, äfven hon hade klimparna ratat!

Artisten stod stum — ej ett ord i behåll!
Han föll i *den* scenen totalt ur sin roll.

Nu dyrkades mindre artistiska Guden,
Och vistelsen blef nu i Köping ej lång.
Han bjöd väl på »Castro» der ännu en gång,
Men sjelf han ej mera på middag blef bjuden.



Fröken Juliana och hennes favorit.

(Då Rabies canina grasserade).

Min Prisse, min Prisse! hvad lön kan du få
För alla de fröjder du skänkt mig,

De vänliga tankar du tänkt dig,
Som aldrig i ord funnit uttryck ändå!
Ack innerligt väl vi hvarandra förstå,
Fast hjertliga pussarna aldrig förslå
Uppå nosen!

Du anar ej, du, i din oskulds behag,
I landtliga lugnet du njuter,
Hvad upptåg Polisen besluter.
O måtte jag aldrig få känna det slag,
Att Rabies drabbat mitt andra jag!
En tår utaf smärta jag fälde den dag
Uppå nosen.

En tår — bagatell! — nej, af tårar en flod!
Jag tror i förtviflan jag sliter
Mitt hår, när den första du biter.
Och bites jag sjelf utaf dig, så haf mod
Och bit mig att riktigt det tar, min klenod!
För dig skall det flyta mitt ädlaste blod
Uppå nosen.

Nog kan man bli galen, när galen man ser
Bland alla den finaste gossen,
Som aldrig sig blandat med trossen.
Exempel af bildning och städadt manér
Min Prisse sig ej som en bondhund betar,
Med tölpiga later, som ständigt man ger
Uppå nosen.

Så ofta jag kammar din silkesperuk
Och ordnar dig som jag vill ha det,
När nyss du har kommit ur badet,
När bländande hvit på din vaxade duk
Du står der så tålig och darrar på huk,
Med trängande blick på din kudde så mjuk
Under nosen —

Jag tänker — och hvem kan förtänka mig det? —:

En lilja med bugtande stängel

Du liknar på håret, min engel!

Ack ingen på jorden jag sötare vet!

Dock fruktar jag jemt du blir däst, blir för fet,

Och ängslig jag tycker min engel käns het

Uppå nosen.

Ack, ser du, din matmor dig älskar så ömt;

Ty ingen som du är så snäller;

Du är ingen racka som skäller.

De sötaste pullor åt dig har jag gömt.

Ej nånsin min knorliga älskling jag glömt,

Fast nu till en korg dig Polisen har dömt

Uppå nosen.

Men trösta dig, Prisse, det går ej så lätt!

Det otyg kan passa banditer,

Men inte min Prisse — han smiter.

När flyttnin gen stundar, så fins det ett sätt:

Du stannar på landet, ger korgen en sqv—

Och hänger i stället din matmors porträtt

Uppå nosen.

Gamla Polles klagosång.

*Djuret, trälarnes träl, räknar slägt med
konungen för allt skapadt.*

MICHELET.

»**D**et lider, till sitt mål min lefnad lider,»
Ej många steg tar Polle mer framåt.
Med krafterna tillbaka hjulet skrider
Och flämtande jag stannar mellanåt.
Snart, Jonson, får du hjälpa dig allena;
Ty mina ben de börja bli för klena.

Ack längesen ha flytt de bättre stunder,
Då, fet och skinande om bog och länd,
En herrskapshäst så stolt, ett riktigt under,
Jag af hvarenda en i sta'n var känd,
Då sjelfva hennes nåd grefvinnan Rosen
Mig vänligt strök och klappade på nosen.

Då hvila fick hvar natt min trötta bringa
På friska halmens bädd, så skön och mjuk,
Och fast jag ofta nog fick dugtigt springa,
Jag jemt var pigg och kry, ej nånsin sjuk.
Ack piskan då blott högt i luften smälde,
Men aldrig Polles vackra skinn det gälde.

En annan tid, gunås! jag snart fick skåda,
När jag från pryddlig marmorkrubba gått
Och färska hö't och hafrens fyllda låda
Fått byta ut mot åkarkampens lott.
Hur ser han ut, mot förr, den gamle kraken —
Mot förr, då husbond' fåfångt sökte maken!

Knappt orkar jag den tomma kärran draga,
Som fylld till rågadtt mått skall fram ändå.
»Om kraften tryter, hjälper piskans aga» —
Det heter nu — »nyp bara till, klå på!» —
Så skrider det till slut, fast såret blöder
På knotig rygg, från hamnen upp till söder.

Och hinner jag väl dit, att lasset lemna,
Blir färden derifrån ej mindre svår;
Ty nu, att den förspilda tiden hämna,
Med värre skoj uti *galopp* det går,
Och tömmen, eller piskan tjärbestruken,
Till hojtandet slår takt på tomma buken.

O! om ännu en gång jag ila finge
Kring Djurgår'n, stolt och fri som förr jag fick,
Modell åt en Brandelius eller Winge,
»Med tvänne solar, en i hvarje blick»,
Jag drängen skulle krossa under hofven,
I fall han kom uti min väg, den bofven!

Och hamnar jag en dag vid himlens stränder —
Der Polle kanske ock tas mot — hvem vet? —
Och husbond' min deroppe ut mig sänder
I färd med någon sprakande komet, —
Jag lofvar då, att Kalle utaf svansen
Skall få en snärt, så att han mister sansen.

Dock, hur han piskad blef, den gamla skymmeln,
Hvad glädje till att se hur gisselns tand
Sig vände nu till slut mot åkarlymmeln,
Se'n man de arma djuren tog om hand.
Hur menskligt — nej gudomligt var det draget,
Som lågt kapson på hela åkarlaget!

O stadsfiskal, vår ädle vän och frände!
(Tro ej att detta ord är sagt på spe.
När Polle flytt en gång ur sitt elände,
Och sjelf du mer ej fins — vi få väl se!)
Åt dig en varm, en tacksam suck jag egnar,
Så väl på egna som kamraters vägnar.

Du kom och såg och segrade med lagen,
Och lurken der af äkta stockholmsrace,
Med svordomar i halsen hela dagen
Och tanken blott på fyllda bränvinsglas,
Fick oförtänt på annan soppa smaka,
Och lära sig, att svinhugg går tillbaka.

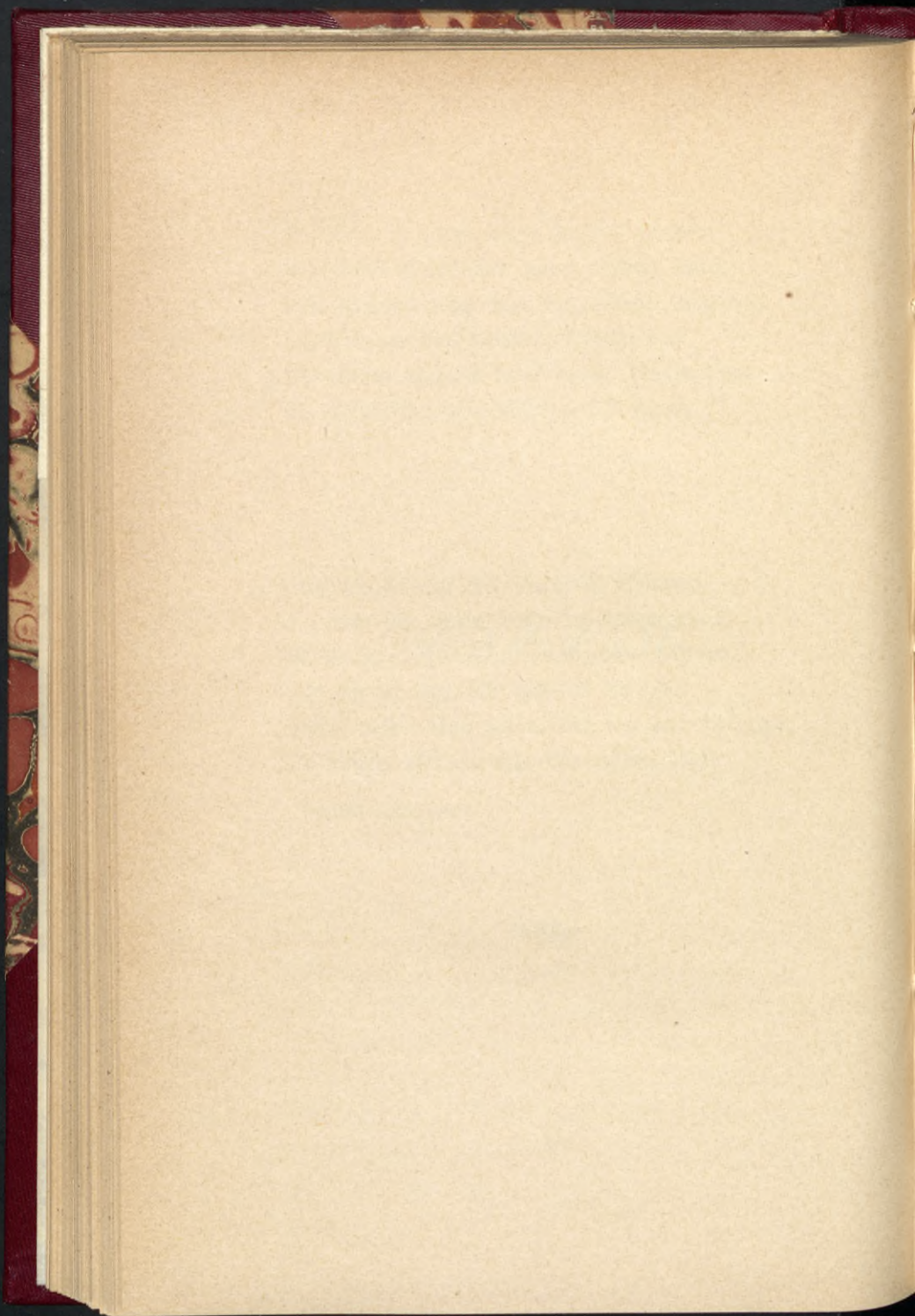
O visste du hvad arma kraken känner
Vid detta skydd han emot plågan fann,
Och hvilken sorg dess inre liksom bränner,
Då han sin tacksamhet ej tolka kan,
Du skulle se med fröjd kring åkarstrupen
En liten töm, som satte p för supen.

Stor lön åt dig och heder åt Polisen!
Nu kan jag streta lugn och stupa glad;
Så framt mig icke drabbar den malisen,
Att jag en dag blir såld åt Ekeblad * . . .
Hvad mer! Han välje fritt hur han behagar,
En *benfri* stek af mig han aldrig lagar.

* Känd hästslagtare.



MINNEN



C. W. A. Strandberg (Talis Qualis). *

»Tack för god vakt!» — Ditt eget ord, det sista,
Förr än du löstes af på stridens fält,
Der, för att klart få se hvad striden gält,
Du allt för tidigt skrefs på dödens lista.
Vi ha ej råd att många kämpar mista
Som den, i »pansar» klädd, nu svärdet fält;
Och Sången, ack, hur blir med den bestäldt,
När våra bästa lyrors strängar brista!
En enkel krans jag lägger på din graf.
Han bunden är uti den sköna trakten,
Der sångartemplet står, der du höll vakten.
Om jordens sorger än du vet utaf,
Der nu med Byron himlens sång du njuter,
Du tåren ser som kransen innesluter.

* Död 1877.



Edla Backlin. *

Edla, goda flicka! hvarför stod din håg
Jemt till vattnets spegel och dess falska våg?

Lifvets bölja bar dig ju ändå så gladt,
Der vid Flitens roder du så gerna satt.

I den lugna farkost hemmets frid dig byggt,
Var ej bättre då att vagga der så tryggt?

Inga stormar hveno kring den stilla härd —
O, en sådan hamn hvad den är mycket värd!

* Drunknad i Mälaren under segling 1877.

Men dig tjuste böljans fria lek ändock,
På den yrå färd invid den spända fock;

Och ditt hjerta högre slog, när himlens vind
Höjde rosens rodnad på din friska kind.

Föga tänkte du på vågens mörka djup,
Såg blott himlen spegla sig omkring din slup.

Ack, för kindens rosor som dig vinden gaf,
Blef i djupet bäddad dock till slut din graf!

Kalla bädd, der sista sucken ingen hör,
Ingen vän vid sidan står, när vännen dör!

Hemska bädd, förutan luft och solens gull,
Ofta fick ditt rof ej ens en skofvel mull!

Sommarlifvets lek, i dödens allvar bytt,
Leks nu ostörd om i englars krets på nytt.

Utmed blomsterstränder, öfver jordens grus,
Går din färd allt högre i förklaradt ljus,

Och de silfverhvita vingars lätta par
Äro dina segel nu, der trygg du far.

Hamne du i frid, der fridens palmer gro;
Det är dödens mening — det är sorgens ro.



Lilla Dora.*

»Hon var min sol!» Så hörs en suck i natten,
I sorgens natt, som breddt sitt mörka flor
Utöfver hemmets frid, se'n bästa skatten —
Så dyrbar, ack så kär! — till himlen for.

Att der var hennes rätta hem stod skrifvet
Med himmelsblått i detta ögonpar,
Hvaråt ett uttryck mildt som vårn var gifvet —
En barnahjertats prägel underbar.

* Dora Schalin. Död vid 5 års ålder 1883.

Väl stundens lek för henne mycket gälde —
Hur skämtade hon ej och log så godt! —
Men ord ibland så känslofullt hon fälde,
Som tänkte hon på himlafärden blott.

Och nu är brutet själens sköra stängsel,
Och nu är lifvets korta vårdag slut,
Se'n späda knoppen i sitt rosenfängsel
Till oförgänglig doft och vård slog ut.

På någon blomsterö vid ljusets källa,
Der, långt från kulna jordens frost och natt,
Lycksalighetens friska ådror qvälla,
Har verdars Fader nu den rosen satt.

Hur oskattbar den arfvedel hon njuter!
Ett sommarlif som ingen vexling får,
Men som för henne evigt innesluter
En sällhet ren som arladaggens tår.

Ack, hur vi städse här bland grafvar vandra
Och binda kransar åt en vän vi mist,
Hvem ville den begråtnas öde klandra?
All himlens rikdom mot all jordens brist!

Så hafven tröst vid er förlust, I tvenne,
Som fröjdat er vid dessa ögons glans,
En tröst ej ringa, när I tänken henne
Uti ett hem, der sorgen aldrig fans.

Ack lyssnen till den inre röst som säger,
Att mången gång, när qvällen skymmer på,
Skall lilla Dora smyga till ert läger
Och, fastän skild från er, bli hos er då.

Ty mellan jord och himmel säkert finnes,
Till ädla sjäalars ro, ett mäktigt band,
Hvarvid den saknade man mer än minnes —
Ja liksom sluter i sin famn ibland!

O! när en sagta fläkt af Doras vingar
Berör ert läger tyst i nattens frid,
Hvad ljuflig fröjd er älskling då er bringar —
En skymt af glädjen bortom rum och tid!



Prinsessan Eugenie.*

Hur än vårens sol i dag mot grafven ler —
Hennes graf — ack mörker blott oss sorgen ger!

Ty den solen slocknat, som så rik och varm
Sina strålar göt i mången hopplös barm.

Furstedottern — ren som kronans diamant —
Kände hjertats ädla anspråk djupt och sant.

Aldrig trött att ge hvad detta hjerta bjöd,
Var hon städs de lidande ett troget stöd.

* Död den 23 April 1889.

Och hur enkel sjelf och from förutan flärd,
Lycklig i sin egen stilla känslöverld!

O hvad minnen der hon räknade förnöjd —
Minnen från en lefnad vigd till himmelsk fröjd!

Många nödens barn, dem tyst sitt guld hon gaf,
Nu i tårar stå och klaga vid dess graf.



Åt min dotters minne.

Som i fallet skimrande daggens droppe —
Förr'n den krossad fångslas af kalla jorden —
Återspeglar, skild ifrån blomman, solens
Gyllene stråle, —

Så det kända leendet — alltid hjertligt —
Dröjde skönt på läpparna qvar, fast handen,
Kallnad, mer ej räcktes åt mig, se'n blicken
Brustit i döden.

Döden sjelf här, vördande lifvets glädje,
Kunde ej förneka vår vän, den dyra,
Att ur grafvens heliga skymning ännu
Helsa oss alla.

Väl är grafven stum, der den hulda hvilar,
Tystnad blott den bär till mitt sorgsna hjerta;
Än jag hör dock — hör som en engels hviskning
Vänliga rösten.

Känner städs, försänkt uti ljuftva minnen,
Hur, så tyst, så mildt som en fläkt af vestan,
Än dess ande, fångslad ej mer i stoftet,
Sväfvar omkring mig.

O! när valmokransade qvällen kommer,
Dagens sorl har tystnat och hvilans stundar,
Men i själen vakar en salig längtan,
Famnar jag henne!

Och när nyfödd morgon mig åter helsar,
Helsar gladt det rum, som en gång var hennes,
Hur i allt dess älskliga bild derinne

Träder emot mig!

Som en Tröstens härold från högre rymder,
Der de sälla dväljas, hon mig så vänligt
Med mitt obetvingliga grymma öde

Bjuder försoning.

Och det tycks mig då som jag hörde orden:
»Sörj ej: Himlens glädje din Anna njuter;
Ingen jordisk lycka med den kan mätas.

Hvarför då sörja?»

Ja, ej gråt och klagan dess frid får störa.
Fast ur hjertats innersta gömma pressad,
Kan dock ej den flödande tåren ensamt

Smärtan förjaga.

Tiden, mäktig, tagande vård om sorgen,
Der i Minnets lockande, ljusa ängder
Städs den irrar, löser i stilla vemod
Saknadens smärta.

Högt den ljufva älskade jordens blomster.
Solens barn de trifes så väl hos henne,
Ty hon dem med systerlig ömhet flitigt
Skänkte sin vårdnad.

Liksom rosen drömmar i slutna knoppen,
Så med dem hon drömde ett lif af glädje,
När de friska blomstren kring henne tacksamt
Strödde sin vällukt.

Ack, jag vet en krans — utaf tårar fuktad
Och med doft från kärlekens rosengårdar —
Som så troget än på den sista färden
Låg vid dess hjerta.

Nu den vissnat har uti grafvens mörker.
Dock, när brustna hjertat, hvarvid den hvilar,
Åter klappar varmt i sin lyckas Eden,
Doftar den himmelskt.

Hulda väsen! Säkert med vårens lärka
Du besöker åter »Gröndal», det kära,
Hvarest nu på *minnenas* krans beständigt
Vännerna binda.

Kom! o kom! — Se, än i sin fågling lunden
Hvilar, liksom gladdes den åt din ankomst,
Åt att du, dess Genius, skall ta vård om
Blommornas knoppar.

Skön som dalens lilja du gick ur tiden,
Smekt ännu af sommarens glada vindar,
Innan höstens kyliga dimmor hunnit
Härja din krona.

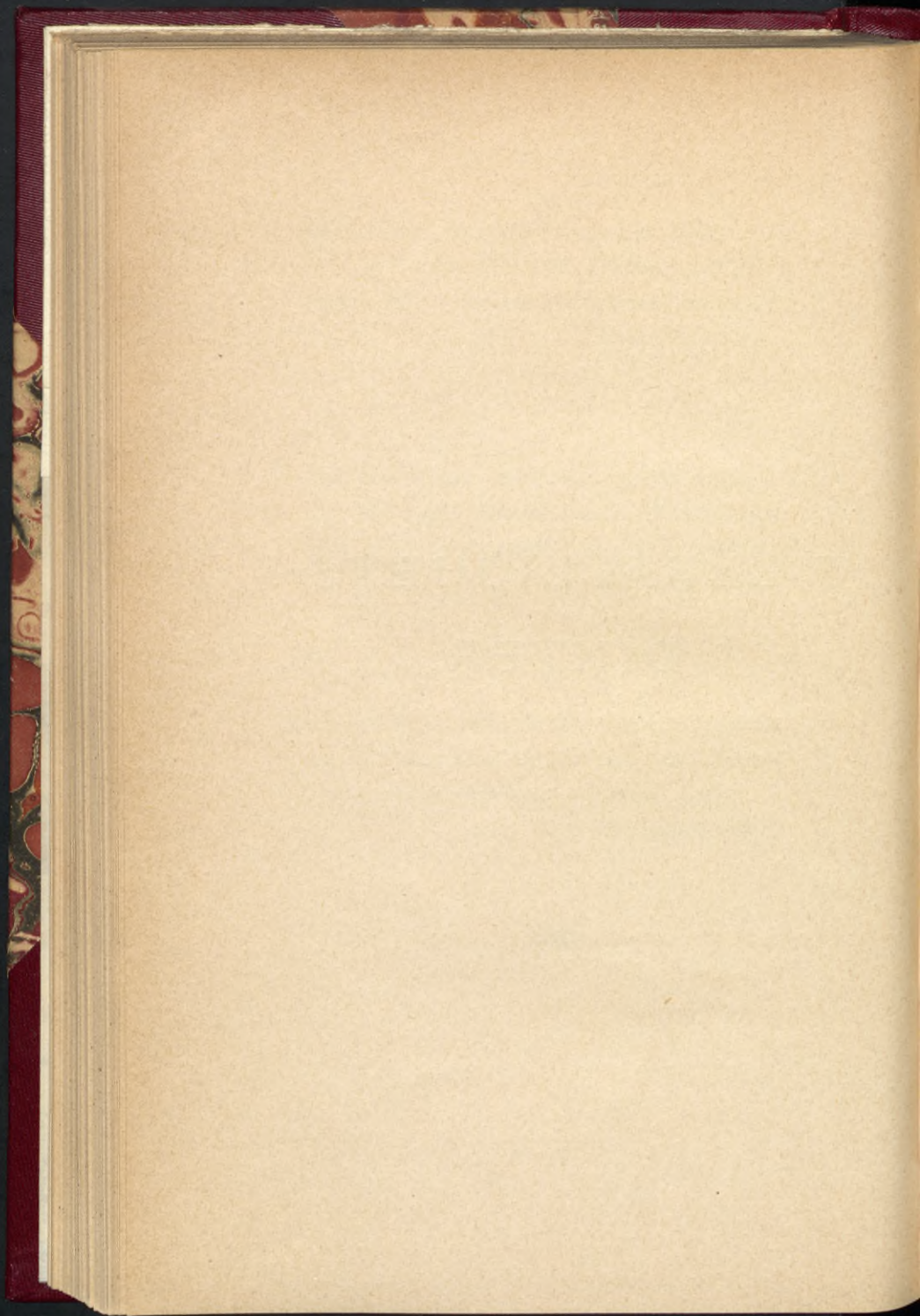
Derför skall på grafven en lilja växa
Som en trogen bild utaf Blomstervännen,
Dofta ljuft — ty vårliga fröjder endast
Gro der inunder.

Och när så jag vandrar till gröna kullen,
Der den fagra blomman med Minnet vakar,
Skall min Annas blick i den trogna bilden
Åter mig möta.

Död är lif! — och starkare band ej finnes,
Än det band som himmel och jord förenar
I och genom *kärleken* — hjertats friska
Evighetsblomma!




TILLFÄLLIGHETS-
DIKTER



Till ett Brudpar.

Vid skålen för Tomtebolycka.

 famnen Lyckan, I unga tu!
Hur skönt den strålar i hemmet nu!
Beredd och glad att er finna der
Har liten tomt, med kärt besvär
Och outtröttlig för ljuflig ro,
Allt ombestyrt i ert trefna bo.

Men också dväljes — det mången tror —
Ett högre väsen der kärlek bor,
Som sväfvar vänligt kring hemmets härd
Och hviskar tyst hvad er frid är värd.
Förnimmen alltid dess vingars flägt;
Med himlens englar det räknar slägt.

Som stjernehvalfvet, det vida, späns,
Nu sträcke sig eder sällhets gräns!
Från morgonvåkten tills sol går ner,
Från dagens slut tills han åter ler,
Må Glädjens fullhorn i rågadtt mått
Förljufva städs eder lefnads lott!

Hvad hoppet lofvar, hvad kärlek tror,
Hvad ädel fröjd som i hjertat gror,
Hvad framtids skönaste hägring ger,
Hvad fager bild som i den sig ter —
Må allt, likt rosen i knoppning än,
Slå ut i blomstringens prakt som den.

Men vakten Lyckan, ty se — hvem vet? —
Hon rymmer lätt — hon är känd för det.
Vid tron på kärleken hållen fast;
Han skyddar säkert mot hvarje kast
Af storm och byar på lifvets haf,
Der mången farkost har gått i qvaf.

Han är den Farus, uti hvars ljus
I seglen tryggt öfver vågens brus;
Han är kompassen, af *himlen* gjord,
Det bästa redskap som fins om bord.
Förutan den går det lätt omkull —
Om också kölen är gjord af gull.

Väl faror möta, hvar väg bär,
Men trogen kärlek dock mäktig är,
Och »liten älskling», som än ej fins,
Men af dess värde omsider vins,
Skall, vaggande ljuft, hvar våg slå ned,
Som hota syns uppå farlig led.

Om Lyckans stjärna i moln ses gå,
I hemmets värld skola stjernor små
Mot eder le likt de milda ljus,
Som tändas upp i Alfaderns hus;
Och säkert läsen I då i dem
Blott ljusa öden för fridfullt hem.

Som gyllne ringen med namnen på —
Symbol af trohet för hjertan två —
Sig håller samman och ej går opp,
Hur tiden sträcker sitt snabba lopp,
Smid bandet samman vid hjertats glöd.
Den ringen håller i lif och död.

På hela jorden, hvarthän I gån,
Hvadhelst I söken, hvadhelst I fån,
Går intet upp mot den rikdoms glans,
Som strålar ut från er bröllopskrans.
Det himlalånet sägs aldrig opp,
Det är er grundfond, ert gyllne hopp.

Och liksom solen en Juniqväll
Belyser fälten och odlarns tjäll
Och skänker frid med sitt milda sken,
Se'n dagens äflan har tystnat re'n;
Så bringar kransen, ovanskligt skön,
Vid livvets afton er fridens lön.

Ack hur vi kämpa i livets strid,
Hvad båtar segern förutan frid!
Men bägge vinnas, och lätt det går,
När man tillsammans i striden står.
Ty säger lagen — som *Kärlek* gett:
Förenta delen båd' ljuft och ledt.



På Borgmästaren J. F. Eklunds 80:de
födelsedag.

Den 6 Sept. 1882.

Fast vår och sommar flyktat
Och hösten väldet tar,
Ännu på fält och ängar
Står mången blomma kvar.

Den efterskörd vi njuta
Af gångna dagars fröjd,
Den också värmer hjertat
Och gör vår själ förnöjd.

Som årets tider vexla
I ljus och mörker jemt,
Så vexlar menskolifvet
I allvar som i skämt.

Dess höstdag den är *minnets*,
När molnfri sol går ner
Och från sin bädd af rosor
Oss fridens helsning ger.

Den dag är jemväl *glädjens* —
Ett ungdomslif på nytt,
Der känslösvallets brusning
I stilla lugn sig bytt.

Den sälla tid, när själen
Blott ljusa bilder såg,
En fager morgonrodnad
Utöfver lifvets våg —

Den träder nu emot dig
Liksom en saknad vän,
Dess kära drag du granskar,
Hvartenda käns igen:

Den glada morgontimman,
Din ystra, fria lek,
Och qvällens ro i hemmet,
Med allt dess ljufva smek.

Ack hvem förmår att skildra
Den känsla ren och blid
Oss minnet återskänker
Af svunnen ungdomstid!

Och hvem förmår att skildra
De hjertats glädjeslag
Du vördnadsvärde känner
I vänners krets i dag!

Som kring din tinning kransen
Af silfver sluter sig,
Den vänskapskretsen troget
Sig sluter ock kring dig.

Så stöd dig trygg vid denna,
Hur långt din stig än bär,
Och töm den fröjdebägar
Dig vårlig höst beskär.

På bottnen göms en perla,
Som aftonstjernan klar,
Och den klenod är minnet
Af hvad du verkat har.

Ty verksamhet i lifvet
Gör lifvets värde stort,
När hand i hand med nitet
Man verkar som du gjort.

Njut länge dina skördar,
Njut dem i Fridens tjäll,
Der vänskapen förljufvar
Din glada lefnadsqväll.



Till Herman Säterberg.

På hans 72:dra födelsedag.

Min hedersbror! jag har den äran...
Men — fast jag gratulera får,
Mitt öga skådar med förfäran
På sjuttitalet än ett spår...

Ack nej! här ingen klagan bitter
Får höras öfver flyktad tid.
Det spår på lefnadsbanan sitter
Är som ett spår af en sylfid.

Ty du är van att stiga varligt
Och se dig för vid hvarje steg,
Och därför är det mindre farligt,
Och därför är du mera seg.

Hvar tog du, broder, denna kraften,
Som sätter eld uti din blick?
En vacker tid du redan haft den,
Och likafullt i samma skick!

Ej tog du den i veklig dvala,
På lättjans mjuka bolstrar sträckt.
Att öfver fält och backar skala
I unga år det gick så käckt.

Och hurtigt mod, som så blef plantadt,
Det räcker ännu till för sju,
Ty det med härdadt stål är kantadt
Och brister ej, minsann, i tu.

Så har du ock förvisso funnit
I gymnastik vårt lifs beting,
Och mången helsans gåfva vunnit
Hos dig som förr den vanns hos Ling.

Som han fick jemväl du din lyra,
Med äkta klang uti också.
För själen, ack, hvad stunder dyra,
När man som du kan slå derpå!

Med den du vandrat öfver fälten
Och plockat mången blomma skön,
Och i din sång hur älskvärdt hjelten
Fick priset se'n af fagra mön.

Men hur du slog på dina strängar,
Så tog du priset sjelf till slut,
Och ljuft på Minnets blomsterängar
Du vid din lyra hvilar ut.

Ack sträck ännu en gång på vingen
Till flykt emot den verd — du vet!
Gif diktens rosendoft åt tingen —
Vår prosaverld behöfver det.

En liten »blomma» blott »vid vägen»
Bryt än en gång och skänk oss den.
Förråd ej tryter — så är sägen —
Ty du är *Blomsterkungens* vän.

Han gått, men du står qvar på tiljan,
Har din kostym ej än lagt af.
En klatsch! — det fattas bara viljan —
Och strax är din Pegas i traf.

Och när han slutat har den dansen
Och allt vårt hopp om fler förgått,
Tag mot den friska lagerkransen
Till tack för blommorna vi fått.

Jakobsdagen.*

1876.

Tiden går tillbaks igen.
Har den brutit vingen?
Se, vår Jakob sitter än
Ung i brödraringen!

Samma eld i blicken röjs —
Röjer hjertelaget —
Samma stämma kraftigt höjs
I det glada laget.

* På Gröndal hos grosshandl. Jakob Eurenus.

Årens tyngd på nacken visst
Bättre bär ej mången,
Mången säkert ej till sist
Bättre håller stången.

Han är född i jernets land,
Barn af Norrlands skogar,
Hatar veklighetens band,
Gläds åt starka knogar.

Att af gikt han sitter still
Skulle vara bristen?
Fågeln slår ju ock sin drill
Sittande på qvisten.

Pigg och lifvad än i stoln —
Ej till *själen* bunden —
Fröjdas han vid aftonsoln
Som vid morgonstunden;

Tumlar om — i fantasin —
Än på fält och ängar,
Än bland blommor, barn och bin
Uti blomstersängar.

Kommer hösten till förfång,
Är Naturen duskig,
Dagen blir ändå ej lång,
Gubben aldrig ruskig.

Jemt du honom ser, minsann,
Lika kry och glader,
Och om soln går bort, går han
Solklart hem — i *spader*.

Ty hans like såg man knappt
Ock på *detta* fältet:
Sällan Gubben gifver tappt,
När han spänner bältet.

Sjelf kung David och hans vif
Stryka vid försöken.
Hvilka *betar!* hvilket lif
I den *muntergöken!* —

Men här blir väl annat af,
Tänker jag, till slutet:
Trenne gossar himlen gaf —
Än är allt ej njutet.

Tänk hvad jubelskri en gång
Och hvad stoj kring stolen,
När den hörs i hans salong —
Äktenskapsfiolen!

Då, om nånsin, »hipp hurra!»
Då är rätta tiden,
Att revanche för tiden ta,
Som är nu förliden.

Här skall stå ett batteri,
Skjutas med kanoner,
När Gröndal en gång får si
Sina små patroner.

Och hvad skänker pilten får,
Och kontant ur skrinet —
Ja, när Julen kommer, går
Hela »magasinet».

Lifvet har ett elixir,
Som man kallar joller,
Och när Gubben farfar blir,
Lifvets tråd nog håller.

Nornan spann dig den så huld,
Och vi se så gerna
Hur du nystar upp dess guld
Omkring minnets stjerna.

Derför vi dig önska få
Framför allt den lotten —
Farfarsfröjden . . . och derpå
Gubbens skål i botten!



Kamratens klagan

Vid afskedsfesten för rådman B. F. Seippel.

Den 21 Sept. 1883.

Nu är det höst,
Suckande häfver sig Mälarns bröst —
Bild af det vemod, här inne
Tynger mitt sinne.

Länge jag såg
Lagarnes tolk, der han glad i sin håg
Satt uppå domaresätet,
Nu re'n förgätet.

Dagarne gå.
Sakta, o tid! det går fort nog ändå.
Lysen, I stjernor, och sägen,
Hvart tog han vägen?

Blir det session,
Kommer han ej; han är grå med pension,
Trött i fåtöljen sig sträcker,
Casus ej knäcker.

Ligger så lugn.
Slocknad i bröstet är arbetets ugn;
Ännu der inne dock glöder
Känslan för bröder.

Intet han glömt.
Vinet och vänskapen vårdar han ömt;
Intet af bägge han ratar.
Skolka han hatar.

Här vid vårt bord
Fuktom hans rot uti minnets jord.
Minnet är vän af buteljer,
Klagar och sväljer.

Falkvingar tog
Brodren en gång, och mot ljuset han drog;
Sökte, och fann hvad han sökte,
Vetandet ökte.

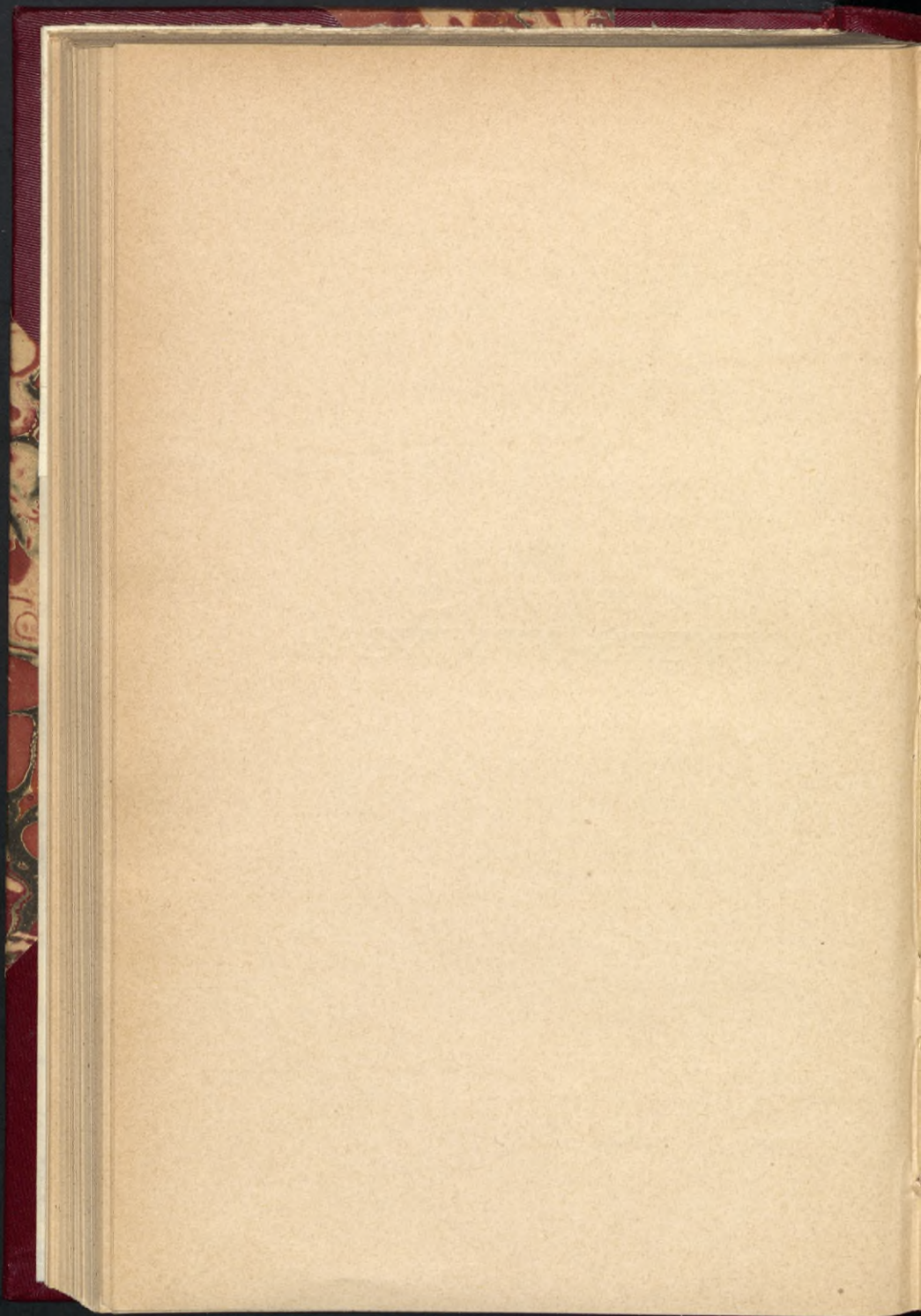
Länte du ock
Vingarne nu, de ej bure dig dock.
Bachus allena dig bringar
Luftiga vingar.

Themis, var mild!
Fäst vid din våg nu hans älskliga bild.
Ack! hur vi längte och blicke,
Kommer han icke.

Stolen står tom,
Der han ej mera justerar en dom.
Glaset ej tomt! — — Jag det åter
Fyller — och gråter.



ÖFVERSÄTTNINGAR



Dantes sång.

(Ur skådespelet Dante, af Molbech.)

Væ dig Italia, sönderslagna snäcka!
Redlösa skepp, der vilda stormen tjuter!
Kan ej försvunna tiders röst dig väcka?

Din mast är bräckt och hafvet öfvergjuter
Din sjunkna bog. I sjelfva nödens timma
Omkring ditt roder ingen hand sig sluter.

Det var en tid, när främst man såg dig simma,
Verldshafvets stolta svan, som ej lät ana
Att nu din ära skingrats lik en dimma.

Nu ingen stjerna lyser på din bana,
Blott skammens måse med sitt skrån dig följer,
Men segrens örn har flyktat från din fana.

Omkring dig råder natt, sig solen döljer.
I mörkret stridernas hyena ryter,
Och bröders blod din brystna plank sköljer.

Sig genom molnen Minnets lampa bryter.
En här af bleka skuggor ser jag sväfva
Kring skeppet, der på hafvet än det flyter.

Med bister min de sina händer häfva,
Med sina suckar djupets dån de gäcka,
För deras rop tycks sjelfva mörkret bäfva.

»Ve dig Italia, sönderslagna snäcka!
Hvarthän ha stormarna dig redlös drifvit?
Kan ej försvunna tiders röst dig väcka?

Du gaf oss lif — men vi dig *äran* gifvit.
Hvi lät du templet sjunka i ruiner?
För din skull vi ur grafven oss begifvit.»

På en i sender Minnets stråle skiner:
»Jag Brutus är, för mig Tarqvinus flydde;
Nu har du många tusende Tarqvin'er.

»Jag är Horatius, som icke skydde
Att *ensam* tiberbron åt dig försvara,
Då ännu fosterlandet *allt* betydde.»

»Jag är Camillus, som i landets fara
Betalt Galliens konung skatt med *svärdet*;
Du gifver honom *guld* — att svärdet spara.»

»Säg, mins du namnet Regulus? — *Jag* bär det.
Jag höll min ed och åt Carthago skänkte
Mitt lif; *du* blott af *mened* känner värdet.»

»Jag är Virginius, som dolken sänkte
Uti sin dotters bröst. Mer vinst bereder
Oss våra döttrars lif, du sedan tänkte.»

»Jag är Lucretia. Föga har jag heder
Af dina qvinnor: väl en man de taga;
Men deras söner hafva många fäder.»

Och ännu flera skuggor ser jag draga
Förbi. Med blix och tordön vexla orden,
När i förtviflan så de bittert klaga:

»Ve oss! Den stad, som förr beherskat jorden
Och lagar skref för folk i fjerran länder,
Är nu liksom en öde grafplats vorden,

»Det girighetens ulf i purpur vänder
Sin stig; der vällust, lik en drake dräktig
I solen sträcker sig med hvassa tänder.»

Hvar är du, starke jägare, nog mäktig
Att skydd emot de vilda djuren skänka?
Kom! Värre nöd ej än till handling väckt dig.

Se, Roma synes lik en sorgsen enka
På skeppet sina händer mot dig sträcka,
Och suckar högt, när plankorna sig sänka.

Ve dig Italia, sönderslagna snäcka!
Skall ingen än sig öfver dig förbarma,
Kan ej försvunna tiders röst dig väcka,
Så kom du Cæsar, väck ditt land, det arma!



Jordens delning.

Efter Schiller.

Tag jorden! ropte Zeus en dag från höjden
Till menskoslägtet, tag; och hvad ni fått,
Deråt som ett evärdligt lån er fröjden.
Men delen det som bröder blott.

Och allt hvad händer har bestyr nu tager,
Båd' ung och gammal skynda att få nog.
Här bonden skördarne från fältet drager,
Der junkern ströfvar kring i skog.

Och borgarn magasin och källrar proppar,
Och presten väljer vin af bästa slag.
Men kungen alla gator, slussar stoppar
Och säger: »tionden tar jag».

Sent, allt för sent, ej ens i sista laget
Kom skalden nu, från fjerran trakt han kom.
Ack, han fick intet; allt var redan taget,
Hvar bit re'n någon rådde om.

»Ve mig! Så är jag ensam då af alla
Förgäten, jag, din son dig trognast än?»
Så hörs hans röst kring Jofurstronen skalla,
Då rörd han böjer knä för den.

»Om du i drömmars land, sad' Zeus, var borta
Vid delningen, ej tvista nu med mig.
Hvar höll du hus, att så du kom till korta?» —
»Hos dig, blef skaldens svar, hos dig.


»Uppå ditt anlet blott var fäst mitt öga,
Mitt öra vid din himmels harmoni.
Förlåt om, tjust af glansen från det höga,
Min ande jorden flög förbi.» —

»Hvad är att göra! Bortskänkt re'n är världen»,
Sad' Zeus, »den hör nu mig ej mera till.
Men älskar du min himmel, öppen är den
För dig, när helst du den besöka vill.»



Till den älskade.

Efter Mallefille.

m du en stjerna vore, der hon mild
I qvällen strålar uppå fästet klara,
Jag ville silfvervågen vara,
Som i sin spegel fånga fick din bild.

Och vore du en ros, jag ville då
En blomstrens Genius vara, att dig vakta
Och vårda, vaggande dig sakta,
Och dricka doften och de tårar små.

Om ofvan skyn, långt bort från jordens rand,
Du sjöng i helig fröjd bland englars skara,
Jag ville då den lyran vara,
Som evigt ljuda fick uti din hand.

Och om du än vek bort från ljusets stig,
Dömd att i afgrunden i lågor lida,
Jag följde troget vid din sida
Och ville brinna evigt der med dig.

Ja, dyrkade! så är mitt ödes lag:
Med dig i lif och död, i ljufelig fara!
Der själen är jag måste vara,
Der du går fram din stig, der går ock jag.



INNEHÅLL.

Naturen.

	Sid.		Sid.
I Naturen	3	Till Sommaren	19
En vårnattsdröm	10	Hösttankar	21
Vårsång	16	Vinterqväde	23

Sonetter.

Gustaf I	27	Myran	46
Gustaf II Adolf	28	I mitt hem	47
Vid Carl XII:s graf	29	En gåta	48
Gustaf III	30	Hädaren på sitt yttersta	49
Linné	31	En dröm	50
Tegnér	32	Resignation	51
Geijer	33	På jernväg	52
Joh. Ol. Wallin	34	Bränvinet	53
Aurora Musis Amica	35	Karaktärsstyrka	54
Erotik	36	Procentaren	55
Ett ögonpar	37	Kassafeber i mänsken	56
Hemlängtan	38	Den döende skådespelaren	57
Nyårsnatten	39	Skådespelaren på resa	58
Födelsedagen	40	Debutanten	59
Den brännande frågan	41	Qui pro quo	60
Vid värnpliktsfrågans fall	42	Djurvännen	61
Till Mathilda Grabow	43	Snusaren	62
Den svartsjuke	44	Gymnastiken	63
Graftjufven	45	Höstqväde	64

Blandade Dikter.

	Sid.		Sid.
Blommorna på grafven ...	67	Mötet	90
Hemmets fröjd	71	Oss emellan	93
Seglaren	76	En Skådespelares missöde	95
Sympati	79	Fröken Juliana och hennes	
En varsel	82	favorit	99
Ljus och skugga	87	Gamla Polles klagosång ...	102
Moll och Dur	88		

Minnen.

C. W. A. Strandberg	109	Prinsessan Eugenia	117
Edla Backlin	110	Åt min dotters minne ...	119
Lilla Dora	113		

Tillfällighetsdikter.

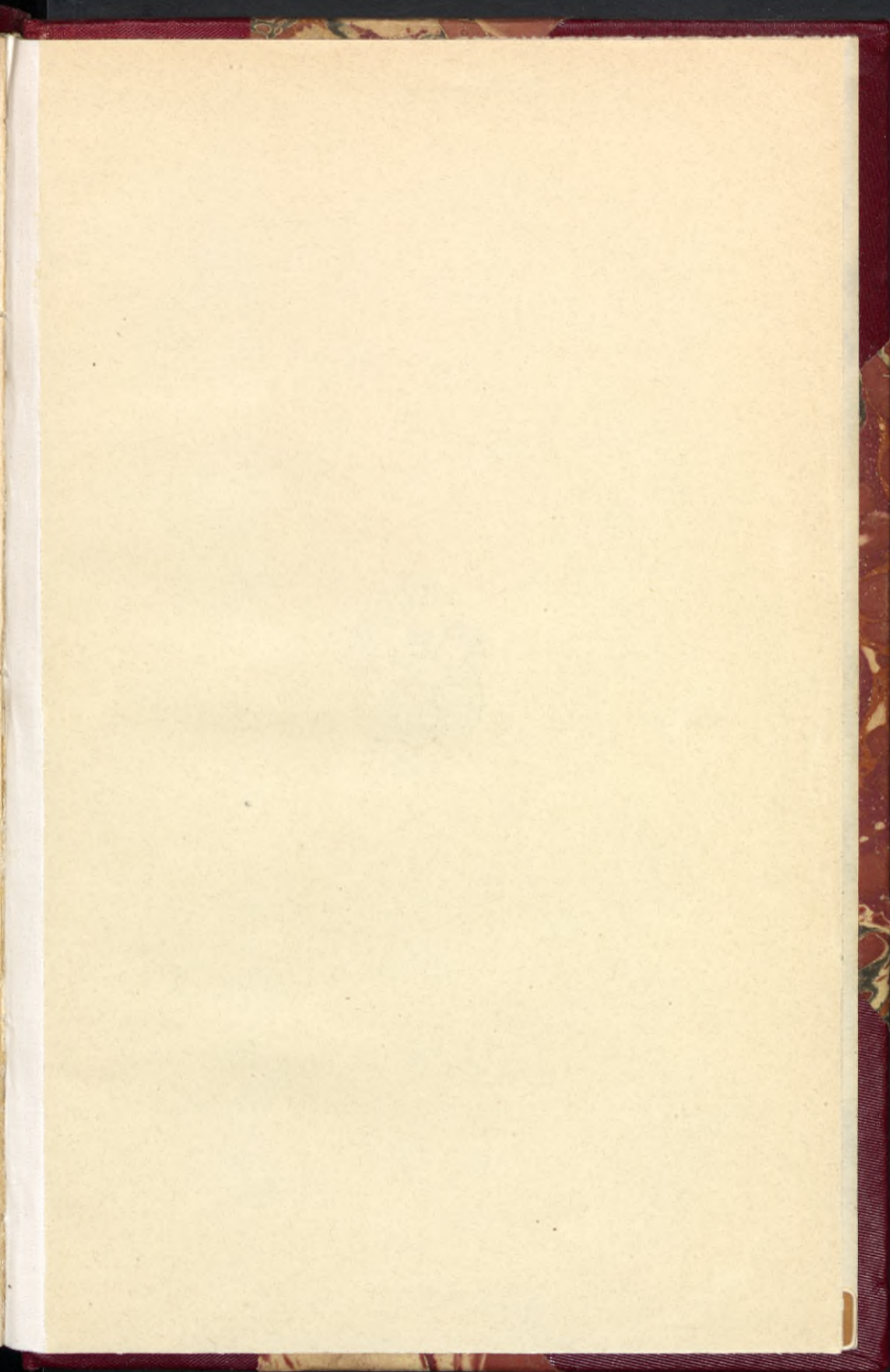
Till ett Brudpar	127	Till Herm. Säterberg ...	137
På Borgm. Eklunds födel-		Jakobsdagen	141
seday	132	Kamratens klagan	147

Öfversättningar.

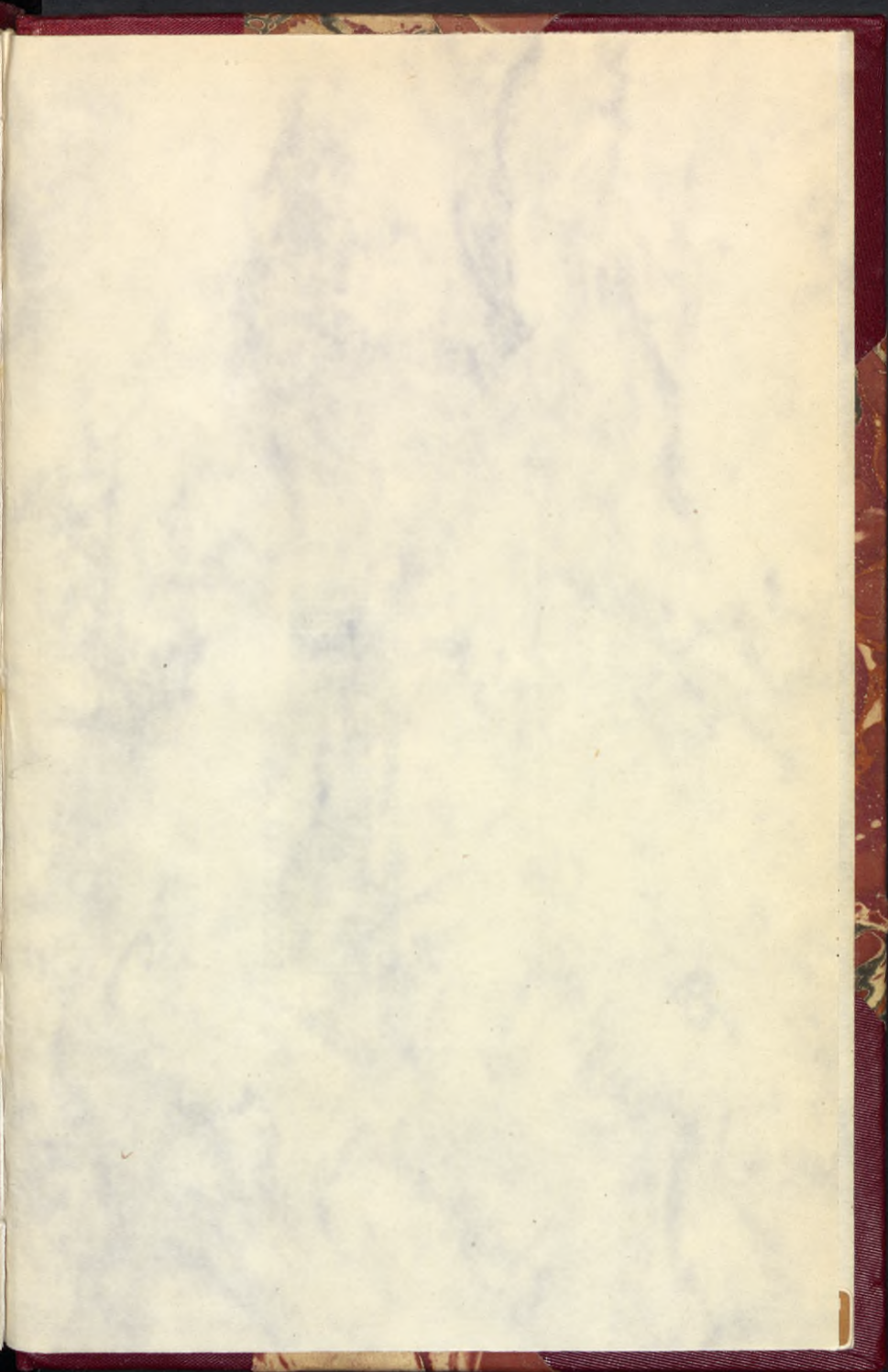
Dantes sång	153	Till den älskade	161
Jordens delning	158		

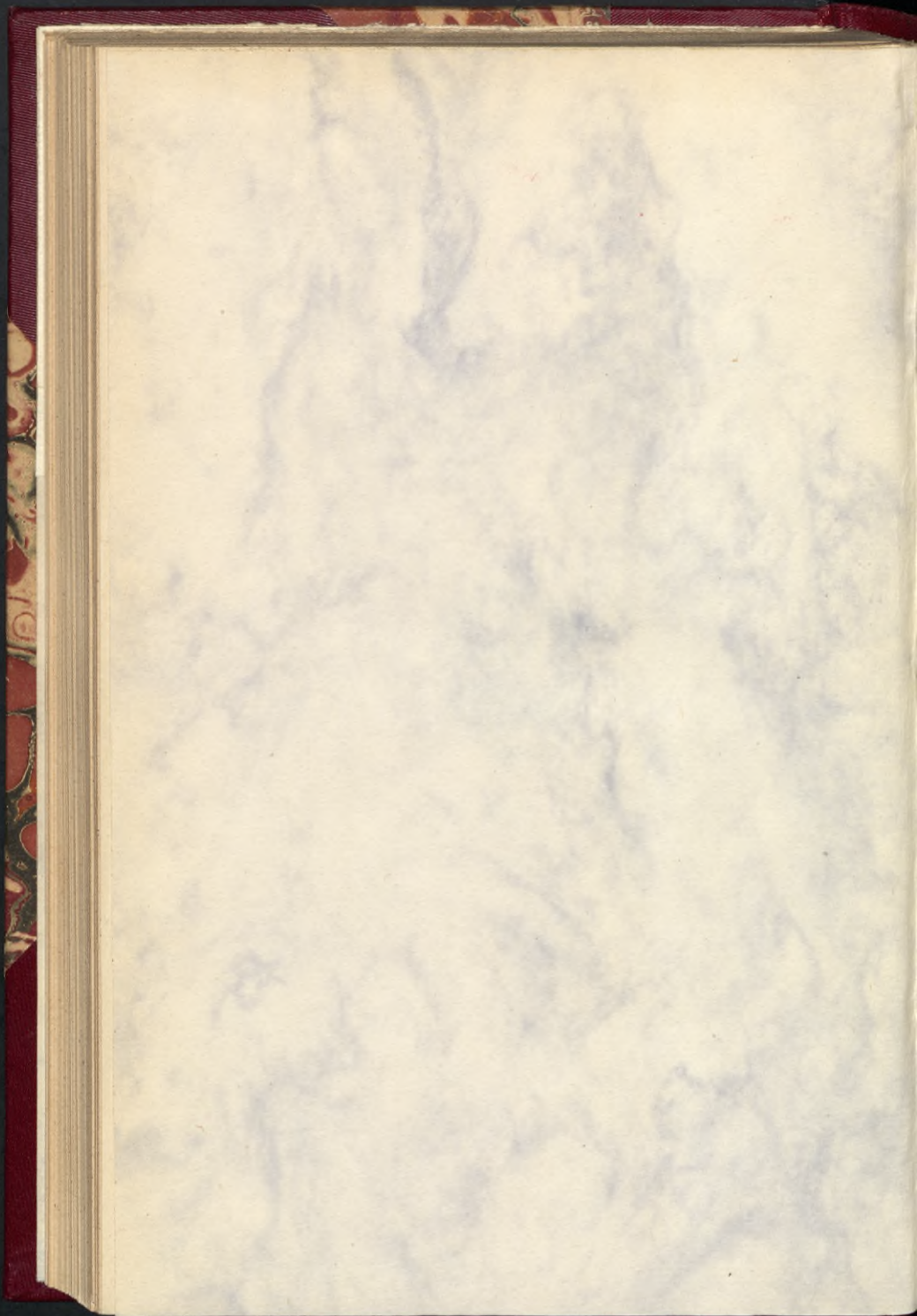


Stads 1893
21 f
4e









6000211777



Göteborgs universitetsbibliotek

2.00

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

